

ΠΕΡΙΟΔ. ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'—ΕΤΟΣ 24ον
 ΓΡΑΦΕΙΑ: Όδου Σαπφύρου 2.
 Διευθυντής-Εκδότης
 Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
 Έσωτερ. Άπλή έκδοσις Δρ. 12
 > Πολυτελής > > 16
 Έξωτερ. Άπλή > Φρ. 15
 > Πολυτελής > > 28

✦ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ ✦

ΤΟ ΛΕΥΚΟΝ ΟΡΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου τεύχους)

Ἡδη διὰ τίνος ὁδοῦ θ' ἀνέλθωμεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Λευκοῦ Ὄρους; Μία ὁδός, τὴν ὁποίαν δὲν πρέπει ν' ἀκολουθήσῃ τις εἶναι ἢ τῆς θαλάσσης τῶν Πάγων, ἥτις δὲν ὁδηγεῖ πρὸς τὸ Ὄρος αὐτό.

Διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀνάβασιν τοῦ Λευκοῦ Ὄρους, δύναται ν' ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τριῶν διαφόρων σημείων ἀπὸ τοῦ Κουρμαγέλ τῆς Ἰταλίας, ἀπὸ τοῦ Σαῖν—Ζερβαί καὶ τοῦ Σάμονιξ τῆς Γαλλίας. Ἀλλὰ καὶ αἱ τρεῖς αὗται ὁδοὶ συναντῶνται πρὶν ἢ φθάσῃ τις εἰς τὴν κορυφὴν.

Ἀπὸ τοῦ Κουρμαγέρ δύναται τις ν' ἀνέλθῃ εἴτε διὰ μέσου τοῦ παγῶνος τῆς Βρένβας καὶ τοῦ παγῶνος τοῦ Λευκοῦ Ὄρους, εἴτε διὰ τοῦ παγῶνος τῆς Ὀμίχλς, εἴτε διὰ τοῦ στομίου τοῦ Βιονασαί, τέλος δὲ φθάνει εἰς τὸ Δόμα τοῦ Γεύματος καὶ εἰς τὸ Μέγα Πλατώ. Ἡ ὁδὸς ἀπὸ τοῦ Σαῖν Ζερβαί διὰ τοῦ παγῶνος τοῦ Βιονασαί, τῆς Βελόνης καὶ τοῦ Δόματος τοῦ Γεύματος, καταλήγει ἐπίσης εἰς τὸ Μέγα Πλατώ, ἀλλὰ καὶ ὡσαύτως ἐνταῦθα θὰ καταλήξῃ τις, ἐὰν ἀναχωρῶν ἀπὸ τοῦ Σάμονιξ, διέλθῃ διὰ τῆς Αἰχμηρῶς Πέτρας καὶ τῶν Μεγάλων Ἡμιόνων.

Ἐκείστη τῶν ὁδῶν τούτων ἔχει τοὺς πελάτας τῆς. Ἀπὸ τοῦ Κουρμαγέρ, ἡ ἐκδρομὴ τυγχάνει ἐπαξία ἔνεκα τοῦ ἀποτόμου τῶν κλιτύων ὡς ἐπικινδυνότερα ἔνεκα τοῦ κατακλιήματος τῶν λίθων. Ἀπὸ τοῦ Σαῖν Ζερβαί εἶναι γραφικότερα καὶ βραχυτέρα. Ἀπὸ δὲ τοῦ Σάμονιξ εἶναι ποικιλοτέρα καὶ ἥττον κοπιώδης. Τοῦ τελευταίου δὲ μέρους τῆς ὁδοιπορίας τὸ δρομολόγιον καθίσταται ἐνδιαφερότερον, διότι ἡ παλαιὰ ὁδός, ἀνακαλυφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἰακώβου Βαλμάς, φθάνει συντομώτερον εἰς τὸν σκοπὸν διὰ μέσου τοῦ Μεγάλου Πλατῶ καὶ εἴτα τῶν Ἐρυθρῶν Βράχων. Ἡ ὁδὸς αὕτη ἐγκατελήφθη σχεδὸν συντελεία τῆς καταστροφῆς τῆς ἐκδρομῆς τοῦ Χάμελ τῷ 1820. Τῷ 1827 εἰς ἐπιζήσας τῆς καταστροφῆς ταύτης, ὁ ὁδηγὸς Κούτετ, ἀνεκάλυψεν ἑτέραν ὁδόν, ἀριστερόθεν τῆς πρώτης καὶ ἥτις διέρχεται διὰ τοῦ Διαδρόμου καὶ τοῦ Τοίχου τῆς Πλευρᾶς. Ὁ Διαδρόμος εἶναι στενὴ πάροδος ἐσφιγμένη μεταξὺ τοῦ Κατηραμένου Ὄρους καὶ τοῦ Λευκοῦ Ὄρους, ἐνθα ὁ ἄνεμος εἶναι ἰσχυρός, αἱ ρογαὶ ἐπικίνδυνοι, αἱ δὲ λίθινοι καταφέρουσαι συνεχεῖς. Τὴν σήμερον συνήθως μεταχειρίζονται τὴν δυτικὴν ὁδόν, δεξιόθεν, ἥτις διέρχεται ἀπὸ τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου Βαλλῶ, τῶν Ὑβων, τῆς Καμήλου καὶ τοῦ Βράχου Τουρνέτ. Ἡ ὁδὸς αὕτη, ἣν εἶχεν ἀπορρίψει ὁ Ἰακώβος Βαλμάς, ἀνεκαλύφθη τῷ 1847.

Ἡδη, ὡς καλεῖται ὁδὸν κλασικὴν, προτιμῶν τὴν τοῦ Σάμονιξ. Ἡλεκτρικὸς σιδηρόδρομος ἀγεῖ ἕως ἐδῶ. Εὐρισκόμεθα ἤδη εἰς 1,050 μέτρων ὕψος ὑπολείπονται 2,760 μέτρα ἀναβάσεως. Ἀνεχωρήσαμεν ἐκ Σάμονιξ περὶ τὴν μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν τῆς μεσημβρίας. Ἀπὸ διήλθον τὸ ὄρος Ἄρβ, ἐβαδίσσαμεν κατὰ μῆκος τοῦ παγῶνος Βυσσὸν μέχρι τοῦ Πέτρου Πουαντί. Ἐως ἐδῶ ἡ ἀτραπὸς εἶναι προσιτὴ μόνον εἰς τὰς ἡμιόνας· εἶναι δὲ περιπατος, ὃν ποιοῦσιν ὅλοι οἱ περιηγηταί, ὡς καὶ οἱ ἀτολμότεροι, ὅστις ἄλλως τε εἶναι διασκεδασίς γραφικότητι, διότι διέρχεται τις διὰ μέσου τῶν Καλυβῶν τοῦ Πράτς—Κόνδου, τῶν Βαράτς, τοῦ δάσους Τισσοῦρ, παρακάμπτων τὸν καταρράκτην τοῦ Δάρδ καὶ τοὺς χειμάρρους τοῦ Νάντ—Πρόβεντ, τοῦ Νάντ Πελερέν καὶ τῆς Λευκῆς Ραβίνας.

Αἱ ἐλάται φαίνονται ἤδη ἀραιότεραι, εἴτα ἀντικαθίστανται ὑπὸ τῶν πεύκων καὶ ροδοδένδρων καὶ μετ' ὀλίγον ἀναφαίνεται τὸ Ὄρος τῆς Πλευρᾶς, ἡ Βελόνη τῆς Μεσημβρίας, καὶ ἡ Βελόνη τοῦ Πνεύματος, ὅπου κεῖται τὸ ἐστιατόριον τοῦ Πέτρου Πουαντί, τὸ ὁποῖον περιέχει πᾶσαν τὴν δυνατὴν ἄνεσιν. Οἱ ἐπισκέπται σταματοῦν ἐνταῦθα, διότι ἐντεῦθεν ἀρχεται ἡ ἀληθὴς ἀνάβασις τοῦ Λευκοῦ Ὄρους.

Μετὰ τὴν διάβασιν τοῦ ὄρους Πέτρου Πουαντί βαδίζομεν ἐπὶ τοῦ παγῶνος καὶ συναντῶμεν μέγαν βράχον γρανίτου ἐξορυγμένον, καλούμενον Λίθος τῆς Κλίμακος, διότι ἄλλοτε ἐφύλασσαν ἐνταῦθα μίαν κλίμακα προσωρισμένην διὰ τὴν διάβασιν τῶν πρώτων ρωγμῶν. Εἴτα εἰσερχόμεθα εἰς τὴν ἐστίαν τῆς χιονοστιβάδος τῆς Βελόνης τῆς Μεσημβρίας. Ἐν καιρῷ νυκτός ὁ παγετὸς διαλύει τοὺς βράχους καὶ ἐπὶ διαστήματος διακοσίων μέτρων ἐκτίθεται τις εἰς ἀληθῆ βουβαρδισμόν. Τῷ 1868 ὁ ὁδηγὸς Ἐδουάρδος Σίμων ἐφορευθῆ διὰ μιᾶς ὑπὸ τινος τοιοῦτου λίθου.

Ἀμα διέλθετε τὴν ἀτραπὸν ταύτην οἱ ὁδηγοὶ σᾶς δένουσι διὰ σχοινίων, διότι μετ' ὀλίγον ἀρχεται ἡ ἐπικίνδυνος διάβασις τῶν ρωγμῶν καὶ λάκκων, καὶ ἂν μὲν ἡ ρωγμὴ εἶναι στενὴ, τὴν μεταπηδάτε· ἐὰν εἶναι ὀλίγον πλατεῖα, τὴν διέρχεσθε διὰ μέσου χιονοπλέκτου γεφύρας, ἣν ὁ ὁδηγὸς σᾶς προπαρασκευάζει μετὰ προσοχῆς διὰ τῆς σκαπάνης του ὠθῶν τὴν χιόνα καὶ εἴτα κτυπῶν ἐπ' αὐτῆς διὰ τὴν στερεωθῆ. Ἐὰν δὲ ἡ ρωγμὴ εἶναι εὐρεία δίκην λάκκου, τότε δέον νὰ κατέλθῃτε ἐντὸς αὐτοῦ καὶ εἴτα ν' ἀνέλθῃτε ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους κατασκευάζοντες βαθμίδας διὰ τῆς σκαπάνης σας ἐπὶ τοῦ πάγου. Οὕτω φθάνετε εἰς τὰ μέρη τῆς Ἐνώσεως, ὅπου ἐνοῦνται οἱ δύο παγετῶνες τοῦ Βυσσὸν ἢ τοῦ Γακονᾶς καὶ δέον νὰ διέλθῃτε τὸν τελευταῖον τοῦτον τηροῦντες ἀπόλυτον σιγὴν, καθόσον αἱ δονή-

σεις τῆς φωνῆς δύναται νὰ μετακινήσῃ τὴν πελώρια τεμάχια πάγου καὶ νὰ σᾶς καταπλακώσωσι. «Πρέπει νὰ δοκιμάσῃτε καὶ τοῦτο, λέγει ὁ Τυνδάλ, διὰ τὴν βεβαιωθῆτε, ὅτι ὁ ἥχος τῆς

Διάβασις χιονοπλέκτου γεφύρας. Ὁ ὁδηγὸς προπαρασκευάζει μετὰ προσοχῆς διὰ τῆς σκαπάνης τοῦ τὴν ἀντοχὴν τοῦ πάγου.

φωνῆς δύναται νὰ κατακλιήσῃ πελώριον βράχον. Μετὰ σκληρὰν δὲ καὶ ἀπότομον ἀναρρίχσιν ἐπὶ τῆς παγετώδους κλιτύος καὶ νέαν διάβασιν ἑτέρων ρωγμῶν, φθάνομεν εἰς τὸ καταφύγιον τῶν Μεγάλων Ἡμιόνων, εἰς 3,067 μ. ὕψος. Εἶναι ἡ ἕκτη ὥρα καὶ ἡμίσεια τῆς ἑσπέρας καὶ καιρὸς πρὸς ἀνάπαυσιν.

Οἱ Μεγάλοι Ἡμιόνοι εἶναι βράχοι, οἵτινες ἐβαπτίσθησαν οὕτως ὑπὸ τῶν περιηγητῶν, οἵτινες τὸ πρῶτον παρετήρησαν αὐτοὺς ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ ὄρους Βρεβέντ καὶ ἐξέλαβον αὐτοὺς δι' ἀγέλην τοιοῦτων ζώων. Ἡ πρώτη καλύβη τοῦ 1853, ἐν ἣ ὁ ταξιδιώται ἐκοιμῶντο γύρῳ μίγδην ἐπὶ ἀχίρων, ἀντικατέστη διὰ καταλλήλου πανδοχείου, ἐν ᾧ προσετέθησαν δύο περίπτερα παρατηρήσεως, τὸ μὲν δαπάναις τοῦ ἀστρονόμου Γιάνσεν, τὸ δ' ἕτερον ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς τῶν Ἄλπεων Ἐταιρείας.

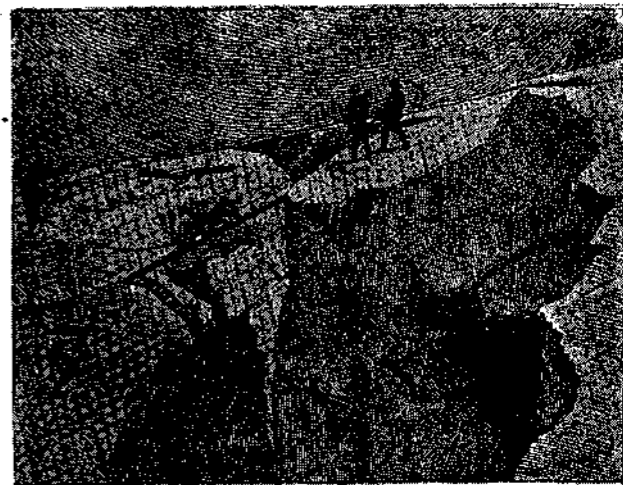
Ἡ θέα ἐντεῦθεν εἶναι θαυμασία. Ἐκ τῶν Μεγάλων Ἡμιόνων φαίνεται τὸ Βρεβέντ, αἱ Ἐρυθραὶ Βελόναι, τὸ Β.έτ, ἡ λίμνη Λεμάν, τὸ Γιούρα, κλπ.

Βαθμηδὸν ὁ ἥλιος δύει, ἡ δὲ νύξ καθίσταται πελιδνὴ· κάτωθι δὲ διακρίνονται τὰ φῶτα τοῦ Σάμονιξ. Ἡ βυθία, ἡ ἀπόλυτος σιγὴ τῶν χιονοδῶν ἄλπεων ἐπικυριαρχεῖ καὶ γίνεται ἔτι μᾶλλον αἰσθητὴ, μετὰ τὴν βοήθην καταρροῦσης χιονοστιβάδος ἢ τὴν σύνθλιψιν δύο παγετωδῶν ὄγκων. Ἀλλ' ἡ κόπῳσις μᾶς ἀποσπάται ἐκ τῶν θεαματικῶν τούτων παρατηρήσεων καὶ πηγαίνομεν νὰ κατακλιθῶμεν, καθόσον ἡ νύξ εἶναι βραχεία.

Ἀρμπνιζόμεθα εἰς τὴν μίαν, ἀναχωροῦμεν εἰς τὰς δύο, ἐπαφελούμενοι τῆς σκληρότητος τῆς χιόνος ὡς ἐκ τοῦ ὕψους τῆς νυκτός. Βαδίζομεν δὲ ὑπὸ τὴν λάμπην μόνον τῶν ἀστέρων, οἵτινες ἐν τούτοις ζωηρῶς λάμπουσι ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἠραιωμένου ἐνταῦθα ἀέρος. Διὰ τὸν φωτισμὸν τῶν βηματικῶν μας, μεταχειρίζομεθα μικροὺς φανούς. Πορευόμεθα ἤδη πρὸς τὸ Δόμα τοῦ Γεύματος διὰ κλιτύος τινὸς καλουμένης αἱ Μικραὶ Ἀναφέρεσαι, ἃς διερχόμεθα γωνιωδῶς, οὕτω δὲ φθάνομεν εἰς τὸ Μικρὸν Πλατῶ τὴν τετάρτην ὥραν, ὅτε ἀκριβῶς ἀνατέλλει ἡ ἡμέρα καὶ τὸ θέαμα εἶναι μεγαλοπρεπές· ἀλλὰ δέον νὰ τὸ ἴδῃ τις, χωρὶς νὰ σταματήσῃ, καθόσον αἱ χιονοστιβάδες τοῦ Δόματος τοῦ Γεύματος κατακρημνίζονται ἐνταῦθα συχνότατα.

Ἡ πλευρὰ τῶν Μεγάλων Ἀναβάσεων φέρει τοὺς ταξιδιώτας εἰς τὸ μέρος ὅπου ὁ δε Σωσὺρ διήλθε τὴν δευτέραν αὐτοῦ νύκτα· ἐνταῦθα δὲ κεῖται ὁ κίνδυνος, ἥτοι ὁ Μέγας Κρημνός, τὸν ὁποῖον πρέπει τις νὰ φοβῆται εἰς ὅλας τὰς ἐποχάς. Ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου πλευρᾶς τοῦ Κρημνοῦ κεῖται τὸ Μέγα Πλατῶ, δεσποζόμενον ἡμικυκλικῶς ὑπὸ τοῦ Δόματος τοῦ Γεύματος δεξιόθεν, τοῦ Κατηραμένου Ὄρους καὶ ἀριστερόθεν τοῦ Λευκοῦ Ὄρους κατὰ μέτωπον.

Διὰ μακρᾶς κλιτύος δυσκόλου φθάνομεν εἰς τὸ Ἀστεροσκοπεῖον Βαλλῶ καὶ εἴτα εἰς τὴν

Διάβασις ρωγμῆς διὰ μέσου κλίμακος.

καλύβην τοῦ Βράχου τῶν Ὑβων. Εἶναι ἡ ἕκτη καὶ ἡμίσεια ὥρα καὶ σταματοῦμεν ἐπὶ μίαν ὥραν διὰ τὴν ἀνάβασιν μικρῶν πρόγευμα πρὸ τῆς τελευταίας μεγάλης πορείας μας.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΣΤΙΓΜΑΙ ΤΟΥ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ

ΚΑΙ ΑΙ ΠΕΡΙ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΩΝ ΙΔΕΑΙ ΤΟΥ

Περίεργοι ἄλλα καὶ σημαντικαὶ διὰ τὴν ἀκρίβειαν εἰσὶν αἱ περὶ τῆς μελλούσης ζωῆς πεποιθήσεις τοῦ Σωκράτους. Περιστοιχούμενος ὁ μέγας οὗτος τῆς ἠθικῆς διδάσκαλος ὑπὸ τῶν μαθητῶν τοῦ Ἀντισθένης, Εὐκλίδου, Σιμπίου, Κέβητος, Αἰσχίνου καὶ Φαίδωνος, διαλέγεται πρὸς αὐτοὺς ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ περὶ θανάτου καὶ τῶν μετὰ θάνατον προσμενουσῶν τοὺς δικαίους ἀμοιβῶν. Καθορίζει τὸν θάνατον ὡς χωρισμὸν ἀπλῶς τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος καὶ ἀποφαίνεται, ὅτι οὐ μόνον κακὸν δὲν εἶναι, ἀλλὰ μᾶλλον τυγχάνει ἀπαλλαγῆ τῶν ἀπὸ τοῦ σώματος περιορισμῶν, τῶν διὰ τῶν αἰσθησέων τὴν ψυχὴν αἰχμαλωτίζόντων. Εἶτα χωρεῖ πρὸς τὰς ἀποδείξεις περὶ τοῦ ὅτι ἡ ψυχὴ δὲν συγκαταστρέφεται μετὰ τοῦ σώματος βαίνει δὲ ἀπὸ τῶν ἀτελεστέρων ἐπὶ τὰς σχετικῶς τελειότερας. Ὀμιλεῖ περὶ τῆς ἀπὸ τῶν ἐναντίων μεταβάσεως ἐπὶ τὰ ἐναντία καὶ παρασκευάζει τὴν ἀπὸ τοῦ θανάτου ἐπάνοδον εἰς τὴν ζωὴν πρὸς τὴν ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐξέγερσιν.

Διαβλέπει ἐν ταῖς ἐμφύτοις ἐν ἡμῖν ιδέαις ἀνάμνησιν γνώσεων κτηθειῶν ἐν τῷ παρελθόντι πρὸ τῆς εἰσόδου τῶν ψυχῶν ἡμῶν εἰς τὰ παρόντα σώματα καὶ συμπεραίνει ἐντεῦθεν τὸ ἀνεξάρτητον τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ ὕλικου περιδλημάτων τῆς. Ἀναφέρει τὴν περὶ τοῦ ἀσυνθέτου καὶ ἀρα ἀδιαλύτου τῆς ψυχῆς ἀπόδειξιν. Καὶ συμβουλεύει, ὅπως ἀπέχωμεν τῶν ἀπὸ τῶν ἡδονῶν ῥυπαριῶν, αἰτινες δεσμεύουσι τὰς πτέρυγας τῆς ψυχῆς καὶ κωλύουσιν αὐτὴν νὰ πετασθῆ πρὸς τὸ θεῖον, τὴν ἀναγκάζουν νὰ χαμαιπετῆ, πλανωμένη περὶ τὰ μνήματα δι' ἐπιθυμίαν τοῦ σαματοειδοῦς, μέχρις οὗ καὶ πάλιν εἰς σώματα, καὶ δὴ σώματα ἀλόγων, ἐμπεριπέση. Εἰς τὴν παρατήρησιν τοῦ Σιμπίου, ὅτι ἡ ψυχὴ εἶναι ἀρμονία, ὡς ἡ τῆς λύρας καὶ ὅτι κατ' ἀνάγκην, τῆς λύρας ἐκλιπούσης, θὰ συνεκλίπῃ καὶ ἡ ἀρμονία, ὁ Σωκράτης ἀντιπαρατηρεῖ, ὅτι τοῦτο δὲν εἶναι ὀρθόν· διότι ἡ μὲν ἀρμονία ἐπιπέται τῷ ὀργάνῳ, ἡ δὲ ψυχὴ προὑπῆρξε τοῦ σώματος, καὶ ἡ μὲν ἀρμονία εἶναι τι σύνθετον ἐκ πολλῶν μουσικῶν φθόγγων, ἡ δὲ ψυχὴ εἶναι ἀσύνθετος· καὶ ἡ μὲν ἀρμονία μας παραπέμπει εἰς εἰρήνην μετὰ τὸ ὄργανον καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ ἀναδιδόμενων ἡχῶν, ἐνῶ σῶμα καὶ ψυχὴ οὐχὶ σπανάτως ἐρίζουσιν. Ὁμοίως ἀναίρει τὴν ἐνστάσιν τοῦ λέβητος, δια-

τεινομένου, ὅτι καθὼς τὸ σῶμα ἀλλάσσει ἱμάτια, ἀλληλοδιαδόχως φθειρόμενα ἀλλ' ἐπὶ τέλος φθείρεται καὶ αὐτὸ, οὕτω καὶ ἡ ψυχὴ θὰ μετενδύθῃ μὲν ἴσως τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο σῶμα, ἀλλ' ἐπὶ τέλος καὶ αὐτὴ θὰ παλαιωθῆ καὶ καταλυθῆ· πρὸς τὴν ὁποίαν ἐνστασιν ὁ Σωκράτης ἀντιπροβάλλει τὸ ὅτι ἡ ψυχὴ εἶναι ἡ αὐτοζωὴ καὶ ὅτι, καθ' ὁμοιωτῆ, διὰ παντὸς ἀποκλείει τοῦ θανάτου τὴν πιθανότητα. Εἶτα ἐκχύνεται ὁ φιλόσοφος εἰς ποιητικὰς περιγραφὰς τῶν ἀνω κόσμων. Μὴ δυνάμενος ν' ἀνέλθῃ πρὸς τὰς κεκρυμμένας ἐκεῖνας μεγάλας ἀληθείας, ὅσον καὶ ἂν ἐντυγχάνῃ ἐξ ὅχου, λαμβάνει συνοδοφόρον τὴν φαντασίαν. Περιγράφει τὸν Τάρταρον καὶ τοὺς ἐξ αὐτοῦ βέοντας τέσσαρας ποταμούς, Ὀκεανόν, Ἀχέροντα, Πυριπλεγέθοντα καὶ Κωκυτόν, πρὸς οὓς σύρονται διὰ τῆς βίας οἱ κακοὶ, ἵνα ἐκτίσωσι δικὰς τῶν πεπλημμελημένων. Παρητηρήθη ἤδη πῶς ὁ Πλάτων χωρίζει ἐνταῦθα αὐστηρότατα τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ εἶδους καὶ ποιῶ τῆς τοιαύτης ἀθανασίας. Περὶ τοῦ πρώτου ὁ ἀνθρώπινος νοῦς δύναται νὰ καταλήξῃ εἰς συμπέρασμα τι. Διὰ τὸ δεύτερον ἀπλῶς θὰ εἰκοτολογῆ μέχρις οὗ ἔλθῃ εἰς βοήθειάν του ἡ ἀποκάλυψις.

Καὶ τώρα ἐρχεται ὁ θάνατος τοῦ φιλοσόφου, πολὺ τελειότερος ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν του. Ὁ Σωκράτης ζητεῖ νὰ λουσθῆ καὶ ἐτοιμασθῆ πρὸς θάνατον, ἵνα μὴ παρέχῃ πράγματα εἰς τὰς γυναῖκας, ἀναγκαζομένης νὰ λούσασιν κατὰ τὰ νεκρώσιμα ἔθιμα τὸν νεκρὸν του. Ὅταν δὲ ὁ Κρίτων τὸν ἠρώτησε, πῶς νὰ διατάξωσι τὰ τῆς κηδείαςτου, ὅπως ἂν βούλησθε (ἀπήντησε) ἐὰν πέρ γε λάβητε καὶ μὴ ἐκφύγω ὑμᾶς. Γελάσας δὲ ἡσυχῶς καὶ προσβλέψας πρὸς τοὺς ἄλλους ἐταίρους «Ὁὐ πείθω (εἶπεν) ἄνδρες, Κρίτωνα ὡς ἐγὼ εἶμι οὗτος Σωκράτης, ὁ νυνὶ διαλεγόμενος καὶ διατάττων ἕκαστον τῶν λεγομένων, ἀλλ' οἶεται με ἐκεῖνον εἶναι ὄν ὄψεται ὀλίγον ὕστερον νεκρὸν καὶ ἐρωτᾷ, πῶς με θάπτει! Ὅτι δὲ ἐγὼ πάλαι πολλὸν λόγον πεποίημαι, ὡς ἐπειδὴν πῖω τὸ φάρμακον, οὐκέτι ὑμῖν παραμένω, ἀλλ' οἰχήσομαι ἀπὸν εἰς μακάρων δὴ τινὰς εὐδαιμονίας, ταῦτά μοι δοκῶ ἀπὸ ἄλλως λέγειν, παραμυθούμενος ἅμα μὲν ὑμᾶς, ἅμα δ' ἑμαυτόν.»

Ὁ ἥλιος ἐκλινε πρὸς τὴν δύσιν του καὶ ὁ ὑπῆρέτης τῶν ἐνδεκα ἐρχεται διὰ νὰ τῷ προσφέρῃ τὸ κώνιον, παρακαλῶν συνάμα αὐτόν, ὅπως μὴ χαλεπαίνῃ κατ' αὐτοῦ, διότι αὐτὸς εἶναι ἀπλῶς ὄργανον τῆς ἐξουσίας. Ὁ Σωκράτης τὸν προσαγορεύει φιλικῶς καὶ τὸν ἐπαινεῖ πρὸς τοὺς μαθητὰς του, κλαίοντάς ἐπι-

τῷ προκειμένῳ ἀπορφανισμῷ. Μάτην ὁ Κρίτων τὸν παρακαλεῖ νὰ περιμένῃ τουλάχιστον τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. Ὁ Σωκράτης λαμβάνει τὴν κύλικα ἀτάραχος καὶ ἐκπίνει αὐτήν. Οἱ μαθηταὶ συγκαλύπτουν τὸ πρόσωπον ὀλοφύρομενοι, ὁ δὲ διδάσκαλος τοὺς θερμοπαρακαλεῖ γὰρ μὴ ὀδύρονται ὡς γυναῖκες, ἀλλὰ νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ ἀποθάνῃ ἐν εὐφημίᾳ. Τὸ δηλητήριον ἐνεργεῖ, ἀρχίσαν ἀπὸ τῶν ποδῶν καὶ προβαῖνον πρὸς τὰ ἀνω. Ὅτε δὲ

ἐπλησίαζε πρὸς τὴν καρδίαν διὰ νὰ ἐπιφέρῃ τὸ μοιραῖον τέλος, ὁ Σωκράτης ὑπέμνησεν εἰς τὸν Κρίωνα, ὅτι χρεωσθεὶ πρὸς τὸν Ἀσκληπιὸν ἀλεκτροῦνα, ὡς οἱ ἀπὸ μακρᾶς ἀσθενείας ναρραινόμενοι ἐπείου, ἵνα ἀποδείξῃ ἐπιχαρίτως τὴν ἀπὸ τῶν φθαρτῶν εἰς τὰ ἀφθάρτα μετάστασιν, καὶ μὲ τοὺς τελευταίους τοῦτους λόγους ἐξέπνευσεν ὁ ἠθικώτερος ἀνὴρ τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνισμοῦ.

* * *

Ο ΘΕΟΣ ΕΝ Τῷ ΚΟΣΜῳ, * * *

ΙΑΝ φορὰν ὁ Θεὸς βαρυνθεὶς νὰ ἀκούῃ τοὺς ἀνθρώπους (κετεῦντας καὶ ἐπικαλουμένους αὐτὸν ἐκάστοτε, ἀπεφάσισε νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν γῆν καὶ νὰ ἀκούσῃ ἐκ τοῦ πλησίον τοὺς παραπονούμενους, νὰ δώσῃ δὲ εἰς αὐτοὺς ὅ,τι ἤθελον τοῦ ζητήσῃ.

Λαβὼν τὴν καλὴν ταύτην ἀπέφασιν ἀνήγγειλε τὴν κάθοδόν του εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ κατήλθεν εἰς τὴν γῆν ὑπὸ μορφῇ ἀπλοῦ γέροντος. Εἰσερχόμενος εἰς τὴν πόλιν, συνήντησε φιλάργυρον τινα, ὅστις προσεπάθει νὰ κρύψῃ τὸν θησαυρὸν του εἰς ἓνα λάκκον, τὸν ὁποῖον ἐσκαπτεν. Ὁ Θεὸς προχωρήσας πρὸς αὐτόν τὸν ἠρώτησε καλοκαγάθως ἐὰν ἤθελε τίποτε.

— Χρήματα! ἀπήντησεν ὁ φιλάργυρος, ἀσθμαίνων ἐξ ἀγωνίας.

— Πάντοτε θὰ ἔχῃς, τῷ εἶπεν ὁ Θεὸς καὶ ἐφυγεν.

Οἱ πλοῦσιοι μαθόντες τὴν κάθοδον τοῦ Θεοῦ, συνενοήθησαν μετὰ τῶν νὰ σπεύσουν πρὸς ὑποδοχὴν του, πρὶν προφθάσουν οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι. Ἐσπευσαν λοιπὸν καὶ τὸν συνήντησαν πράγματι παρὰ τὰς πόδας τῆς πόλεως, καὶ τὸν προσεκύνησαν εὐλαβῶς.

— Τί θέλετε ἀπὸ ἐμέ; καλοὶ ἄνθρωποι; ἠρώτησε καὶ τοῦτους ὁ Θεὸς μὲ ἀγαθότητα.

— Χρήματα! ἀπήντησαν ὅλοι διὰ μιᾶς φωνῆς.

— Ἄλλ' ἔχετε τοὺς ἀπαντὰ ὁ Θεὸς, λυπούμενος διότι τὰ εἶχε τάξῃ προηγουμένως εἰς τὸν φιλάργυρον.

— Ναί. Ἄλλὰ θέλομεν νὰ τὰ ἔχωμεν πάντοτε.

— Λυπούμαι, διότι τὰ ἔδωσα εἰς ἄλλον. Οἱ πλοῦσιοι δυσανασχετοῦντες, ἐσκέφθησαν νὰ κολακεύσωσι τοῦλάχιστον τὸν Θεόν, προδιαθέτοντες αὐτόν πρὶν ζητήσῃ ἄλλο τι.

— Εἴμεθα ὑπερήφανοι... προσέθησαν.

— Ἔστε πάντοτε, διέκοψεν αὐτοὺς ὁ Θεός, ἐννοήσας τὴν πονηρίαν των.

Οἱ πλοῦσιοι ὑπερήφανοι παρὰ ποτε, ἐπέστρεψαν εἰς τὰ μέγαρά των, ὁ δὲ Θεὸς ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του.

Αἰφνης, ἐνῶ διέβαινε πρὸ τινος μονῆς, οἱ καλόγηροι μαντεύσαντες ἀπλοῦμενον γύρω των τὸ θεῖον μυστήριον, ἔδραμον εἰς τὴν ὁδόν, γονυπετήσαντες πρὸ τοῦ Θεοῦ, ἠσπάζοντο τοὺς πόδας αὐτοῦ.

Ὁ Θεὸς ἠὺχαριστήθη ἐκ τῆς εὐλαβίας τῶν καλογήρων, τοὺς διέταξε νὰ σηκωθῶν καὶ τοὺς ἠρώτησε μετὰ πατρικῆς τρυφερότητος, τί ἐπόθουν.

— Χρήματα! ἐκραύγασαν οὗτοι μὲ ἀπασράπτοντας ὀφθαλμούς.

— ὦ! εἶπεν ὁ Θεὸς μετὰ λύπης. Τὰ ἐπῆραν ἤδη.

Οἱ καλόγηροι συναισθανθέντες ὅτι ἐσφαλὼν, ζητήσαντες ἀντὶ ψυχικοῦ χαρίσματος ὡς ἡρμοζεν, αὐτοῖς, κοσμικὸν τοιοῦτον, ἐσκέφθησαν νὰ φανῶσιν ὡς μετανοοῦντες. Ἐκυψαν ὄθεν τὰς κεφαλὰς καὶ ἐψηθύρισαν συγκεχυμένως.

— Εἴμεθα ὑπερήφανοι...

— Ἄλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ἐπῆραν ἄλλοι, διέκοψεν ὁ Θεὸς ἀποτόμως.

— Κύριε ἐλέησον! ἐψέλλισαν τότε ἐκεῖνοι ἐκπληκτοί.

— Ἔχετε αὐτὸ! τοὺς ἀπήντησεν ὁ Θεὸς μετ' ἀγαθότητος καὶ ἐπροχώρησεν, ἀφήσας τοὺς καλογήρους κάμνοντάς τὸ σημεῖόν του

σταυρού και επαναλαμβάνοντας: «Κόριε έλέησον!»

Πλήν φρικαλέον θέαμα παρουσιάσθη εις τους οφθαλμούς του. Οι πένητες μαθόντες την ποθητήν αυτήν κάθοδον του Θεού, έτρεξαν εν δλη αυτών τη ένδεια και ρυπαρότητι.

— Τι θέλετε; ηρώτησεν αυτους ο Θεός, πλήρης ευσπλαχνίας.

— Χρήματα! χρήματα! έκραύγασαν εκείνοι έντόνωσ.

— Έδόθησαν αυτά, δυστυχή μου πλάσματα. Άλλο τι θέλετε;

— Άς τον ίκετεύσωμεν, έσκέφησαν οι πένητες. Η έκκλησία λέγει ότι είναι καλός.

— Είμεθα....

— Άρκει! Άρκει! Τους διακόπτει ο Θεός, έπήραν και αυτό!

— Κόριε έλέησον! έκλαυθμόρησαν οι πένητες, άπογοητευθέντες.

— Και αυτό, δυστυχώς, τό έπήραν! τοίς προσέθηκεν.

— Ω! της άθλιότητος! έκραύγασαν εκεί-

νοι, τίλλοντας την κόμην εν άπελπισία.

— Ίδική σας! άπήντησεν ο Θεός, έπεικώς, βιαζόμενος να άναχωρήσῃ, να άποφύγη τό έλείνδον εκείνο θέαμα.

Έν τῷ μεταξύ οι κώδωνες των Έκκλησιών ηρχισαν να κτυποῦν και οι ιερείς εν μεγάλη καταχύσει στολή έξεληθέντες της Έκκλησίας, ήλθον εις προϋπάντησιν του Θεού.

Ο καλ'ς Θεός άφου έδέχθη τό θυμίαμα και τας ψαλμωδίας, τους ηρώτησε τι θέλουν.

Άλλ' εκείνοι μαθόντες τά συμβάντα, είπον:

— Δεν έμεινε ίποτε διά να πάρωμεν, και ήμεις. Τά χρήματα τά ηρπασαν, καθώς και ό,τι είχες να διαμοιράσης, τά διεμοίρασες βεβαίως καθ' όδόν. Δεν σου άφησαν τίποτε! Ω! της άχορταγίας!

— Μόνον αυτή μου απέμεινε και σας την δωρώ, τοίς άπήντησεν ο Θεός μετά γλυκύτητος, και έφυγεν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΑΛΒΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΡΕΛΛ

Ο καθηγητής Καρέλλ, εις όν άπενεμήθη πέ- ρουσι τό βραβείον Νόμπελ διά την Ιατρικην και χειρουργικην, πριν φύγη από τους Παρι- σίους και μεταβή εις Αμερικην, όπως συνεχίση τας εργασίας του εις τό Ίνστιτούτον Ροκφέλλερ, ά- νέβηκεν εις τον καθηγητήν Ρουγι ν' άνακοινώ- ση εις την Ακαδημίαν των Παρισίων τά νέα συμπεράσματα των πειραμάτων του. Είναι δε ως γνωστόν ταῦτα αί δοκιμαίαι, αί όποια άφο- ρῶσι τον σκοπόν να διατηρῶνται όργανα άφαι- ρεθέντα από τον οργανισμόν εν ζώση καταστά- σει. Αί υπό του Ρουγι γενόμεναι άνακοινώσεις άποδεικνύουν ήποτε δλιγώτερον ή ότι είναι δυ- νατή ή συντήρησις όλων των σπλάγχων μετά την άφαίρεσίν των από τον οργανισμόν. Ο Καρέλλ λοιπόν άφηρσεσεν εκ τινος ζώου διά μιάς τας όργαναι του θώρακος και της γαστέρος, τους πνεύμονας, την καρδίαν, τον οισοφάγον, τον στόμαχον και τά έντερα, και τά διεφύλαξεν εις θερμοκρασίαν άνάλογον προς την έσωτερικην θερμοότητα του σώματος, εις 38°. Εις την άπο- κοπέσαν τραχείαν εισήγαγεν ένα σωλήνα εκ κα- νιτσούκ, όπως θέση εις κίνησιν την τεχνητήν ά- ναπνοήν. Κατόπιν άφήρσεσεν εκ του σώματος του ζώου, ως εν σύνολον, τά διά των αιμοφό- ρων άγγείων συνδεδεμένα όργανα του θώρακος και της γαστέρος και τά έθεσεν εις δοχείον, τό όποιον είχε γεμίσει με τό διάλυμα του Ringel εις 38 βαθμούς. Η καρδιά εξηκολούθησε να πάλλη βραδέως και μετά τινα λεπτά ηβησε και

ή πίεσις του αίματος και κατέστη σχεδόν κανονι- κή. Μετά ταῦτα μετέφερεν δλόκληρον όργανισμόν εις ένα κάδην πλήρη διαλύματος του Ringel ο όποιος έσκεπαζετο δι' υαλίνου καλύματος. Ο σωλήν της τραχείας εισήγετο διά μιάς όπης δια- τρυθέντος του κάδου, επίσης ηνωσε κατά τον αυτόν τρόπον τον οισοφάγον με έτερον τοιοῦτον σωλήνα. Ηδυνήθη έπομένως να προσαγάγη εις τον στόμαχον ύδωρ και τροφάς. Τά εν τῷ κάδῳ κείμενα έντερα έλάμβανον επίσης ένα σω- λήνα ως επιμήκυσιν εν είδει τεχνητού άπνευ- θυσμένου. Τά σπλάγχνα εξηκολούθουν οὔτω την λειτουργίαν των κατά τρόπον, ως έφαινετο, κανονικόν. Οι παλμοί της καρδίας ήσαν πλήρεις και κανονικοί, ή οργανική κυκλοφορία ήτο κα- νονική, τά έντερα εξετέλεσαν τας κανονικας των κινήσεις και έκνεοῦντο. Εγένετο πείραμα επί ζώου τό όποιον έθανατώθη, όταν ο στόμαχός του ήτο πλήρης, και κατά τας άκολουθουσ ώρας εξετελέσθη τελείως ή πέψις. Κατά τά πλείστα πειράματα ηδυνήθη να έπιβεβαιωθῇ λειτουργία ζωής επί των άφαιρεθέντων σπλάγχων μετά 10 12, μάλιστα και 13 ώρας.

Τά πειράματα εξακολουθοῦν και με τινας τεχνικας βελτιώσεις θα κατορθώσουν να έπεκτείνουν την διάρκειαν των λειτουργιών της ζωής. Άλλά και σήμερον ήδη τά έπιτευχθέντα άποτελέσματα εινε μεγίστης αξίας διά τε την φυσιολογίαν και την βιολογικην χημείαν.

* * * *

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ * * *

* * * ΕΙΣ ΤΑ ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΔΑΒΟΣ

Ευχαρίστας δημοσιεύομεν τας έντυπώσεις του έγκριτου εν Κωνσταντινούπολει Ιατροῦ κ. Π. Κουρτίδου, περί των φθισιατρειών του Δαβός ως λίαν ένδιαφερούσας τους ημετέρους άναγνώ- στας υπό έποψιν φυσιολογικην, Ιστορικην και Ια- τρικην.

Μεταβαίνων τον παρελθόντα Δεκέμβριον εκ Βιέννης εις Παρισίους έσχον τό ευτύχημα να συνταξειδέωσ μετ' του εν Βουδαπέστη καθηγητου των Έλληνικων γραμμάτων κ. Friedreich Endre. Φθάσας εις Sargans πολίχνην της άνατολικής Έλβετίας, ανέκοφα την επί τά πρόσω πορείαν μου, τη προτροπή του όμιλητου μου, να ακολουθήσω την άγου- σαν εις Davos, ένθα κατά τας πληροφορίας αυτου θα είχον να έπισκεφθῷ πληθύν θεραπευ- τηρίων διά τους πάσχοντας εκ χρονίων θωρα- κικων νοσημάτων προς διαχείμασιν.

Κινούμενος υπό της περιεργίας να ιδῶ εκ του πλησίον τι εξήτουν εις τά ύψη εκείνα των χιονοσκεπων κορυφων των Άλπεων και εν μέσω χειμώνι άνθρωποι έπιβεβαρυμένοι υπό κακοῦ, έναντίον του όποίου ή φαρμακευτική έζήντησεν άνωφελως όλα σχεδόν αυτης τά μέσα, άλλ' έτι μάλλον έπιθυμῶν ν' αντιληφθῷ την έφαρμογήν των φυσικων μέσων, άτινα ή όσημέραι προαγο- μένη φυσιοθεραπευτική μεταχειρίζεται, δεν έδι- οτασα ν' ακολουθήσω την πολυτίμον συμβουλήν του φίλου μου. Άλλως τε τό έθεώρησα και ως καθήκον έπιβαλλόμενον.

Η πόλις Sargans κείται εις τό μέσον περιπου της όδου της άγούσης από της Ίνσ- βρούσκης της Αυστρίας εις Ζυρίχην, κειμένη εν μαγευτική κοιλάδι, εκτεινομένη επί μίαν ήμέ- ραν σιδηροδρομικως και σχηματιζομένη υπό δύο άτελευτήτων όροσειρων με άνάσους ποικι- λίας γραμμων και χιονοσκεπων κορυφων. Η φύσις έπροίκισεν ένταῦθα θαυσιως τον τόπον.

Εις Sargans έφθάσαμεν την ήμισίαν ὤ- ραν μ.μ. εν λαμπρως άκτινοβολούντι ήλίῳ εν τη κοιλάδι έπεκράτει έαρ θαλπερόν, άνευ νεφών εν τῷ όρίζοντι, άνευ όμίχλης όχληρας. Παντα- χού χλόη πρασινίζουσα εν τῷ μέσω του χειμῶ- νος, πανταχού ή έλάτη υπερηφάνως ύφουμένη έδέσποζεν επί των κλιτύων των Έλβετικων ὀ- ρείων.

Ένταῦθα ή άναπνοή καθίστατο ελαφροτά- τη, ή ήλιος ήτο ζωογόνοσ και ή θερμοκρασία ευκράης. (Τό θερμόμετρον του Κελσίου έδει- κνυε 5 βαθμούς άνω του μηθενικοῦ υπό την σκιάν, τό δε θερμοϋροσκοπίον έσημείωνε 0,14 του βαθμοῦ.

Άνεχωρήσαμεν την 1 μ.μ. ὤραν εκ του

σταθμοῦ τούτου να ανέλθωμεν εις Davos δι- ήλθωμεν σταθμούς τινας και μετ' μίαν ὤραν εί- μεθα εις Landguard, ένθα έκατοντάδες Άγ- γλων και Άγγλιδων άνέμενον την άμαξοστοι- χίαν μετ' των άποσκευων των. Άπαντες είχον την ὄψιν ανθρώπων υγιεστέρων του συνήθους. Εις τας 2, 45' διηρχόμεθα πρό του Malan χωρίου έξόχου καλλονής από φυσικής άπόψεως και μεγαλείου, είτα πρό του Seewis και άλ- λων χωριων, κειμένων επί κλιτύων έστραμμένων προς την άνατολήν και την δύσιν του ήλιου, οὔτως ὡστε, ενῷ θαυμάζετε άφ' ενός τους παγωμένους καταρράκτας και τας λευχειμονού- σας εκ χιονος έλάτας, τέρπεσθε απολαύοντες του θεάματος της εξαπλουμένης εν τη αντίθετῳ πλευρῃ πρασίνης χλόης και του βείθρου των χειμάρρων. Εις δλους τους σταθμούς ύφίσταν- ται παραρτήματα της «Διεθνους ένώσεως των φίλων των κορασιων», ης σκοπός τυγχάνει ή διάσωσις των άπροστατεύτων κορασιδων από της αποπληνήςσεως και της διαφθορας διά της καταλλήλου αυτών τοποθετήσεως και της πα- ροχής βοήθειας και συμβουλων.

Από τό Klosters εύρίσκειται τις πλέον εις τά ύψη των Άλπεων και ή άμαξοστοιχία δια- τρέχει μετ' αυτου κορυφων και έγγυς δένδρων άει- θαλών, ὡν τό ύψος υπερβαίνει πολλακις τά 25 μέτρα.

Ηδη τά χωρία, ὅσα συνηνητήσαμεν καθ' ὀ- δόν, εύρίσκονται κάτωθεν ήμῶν εις τό βάθος των κοιλάδων. Ελιγμοί άπειροί, θέαμα έπιδελτι- κόν. Η φύσις εν άπεριγράφτω μεγαλείῳ διη- γείται την δόξαν του δημιουργου. Ουδαμού ά- νεμος ή ρεύματα άέρος· θερμοκρασία ευχάρι- στος. Πάντες προχωροῦμεν άνερχόμενοι και συναντῶμεν εκάστοτε νέας κορυφας τας όποιας άφίνομεν μετ' ὀλίγον ὀπισθεν ήμῶν περιστρέ- φοντες τό Laret, Wolfgang, και τελευταίον τό Davos.

Εν Davos εύρίσκειται τις εν περιβάλλοντι κοινωνικῷ. Ενῷ εν τοίς μέχρι τουδε σταθμοίς συναντῶνται πανδοχεῖα και οικίσκοι χθαμαλοί, ένταῦθα ύπάρχουσι μεγάλοι οίκοδομοί, ξενοδο- χεῖα, σανατόρια, και τό Davos Platz, όπου ή μεγάλη συγκέντρωσις του κόσμου των θερα- πευτηρίων, τό άστν του Davos.

Η εν τοίς σανατορίοις του Davos θερα- πευτική άγωγή των αρρώστων συνίσταται εις την άνάπαυσιν, υπεροπισμόν και αεροθεραπίαν. Υπάρχουσιν ένταῦθα περι τό τετρακόσια σα- νατόρια, ὡν πενήκοντα περίπου εινε θεραπευ- τηρία εν τη κυρία σημασία της λέξεως, τά δε

λοιπά Hôtels και Pensions, εις α δμως εφαρμόζεται, τι και εις τα πρώτα. Εις ταυτα εισάγονται οι βαρέως πάσχοντες, οι έχοντες ανάγκην της άμεσου επίβλεψης του ιατρού, εις δε τας Pensions οι ολιγώτερον πάσχοντες, αλλά διατελούντες κατά διαστήματα υπό εξέτασιν ιατρού. Και η μέν άεροθεραπία συνίσταται εις εξάωρον ή επτάωρον το πολύ άνάπαυσιν επί άνακλίντρου (chais longue) δι' ήμέρας, ό δε υπερσπιτισμός εις έξ κατ' επανάληψιν γεύματα καθ' εκάστην και διά να όμιλήσωμεν ειδικώτερον επ' αυτού, το πρόγραμμα του πάσχοντος εκ φυματιώσεως είναι το επόμενον: έγερσις την δην ώραν πρωινήν, πρόγευμα εις τας 8 ¹/₂ συνιστάμενον εκ γάλακτος, βούτυρου, μέλιτος και γλυκού (confiture) 8 (2—11 άνάπαυσις επί άνακλίντρου εν διαδρόμω ύποστέγω (galerie), 11 ποτήριον γάλακτος, 11—12 περίπατος άνά το όρος ή τας όδους, ίδια εμπροσθεν του kurhaus, όπου καθ' εκάστην παινίζει ή μουσική, 12—1 άνάπαυσις επί άνακλίντρου, 1—2 γεύμα συνιστάμενον πάντοτε από σουπαν, δυο κρέατα (κοτόπουλον άρνι) βούτυρον, τυρόν, γλύκισμα και καρπούς, 2—4 άνάπαυσις, 4 ποτήριον γάλακτος, 4—6 περίπατος, 5—7 άνάπαυσις, 7—8 δείπνον συνιστάμενον ως το μεσημβρινόν, 8—10 άνάπαυσις, 10 ποτήριον γάλακτος, κατάκλισις. (Αξιοσημείωτος είναι ή εις τας πεπολιτισμένες χώρας άφθονία του γάλακτος, όπερ εύρίσκεται εν παντι κέντρω και εν πάση ώρα πρόσφατον, ώμόν και άδολον, τιμώμενον εν Παρισίοις μέν από 25 μέχρι 40 λεπτών του φράγκου το χιλιόγραμμον, εν Βιέννη δε 27 λεπτών, και άλλαχού αναλόγως. Ο νόμος είναι αυστηρότατος, και ό νοθεύων το γάλα αποκλείεται έσαι του δικαιώματος να μετέρχεται το επάγγελμα τουτο.

Οι έχοντες θερμοκρασίαν άνω των 37 βαθμών άρρώστοι δεν δύνανται να έξέλθωσιν εκ του δωματίου των, αλλά παραμένουσιν εν τη κλίνη, όπου και γευματίζουσιν, έχοντες άνοικτά τα παράθυρα ήμέρας τε και νυκτός παρ' όλο το επικρατούν ψυχος, όπερ πολλάκις άνέρχεται εις 20 και 25 βαθμούς του Κελσίου κατά την νύκτα. Δέον όμως να σημειωθή, ότι τα δωμάτια θερμαίνονται την νύκτα διαρκώς διά σωλήνων θερμοαγωγών (calorifere), ό δε άσθενής εινε καλώς ένδεδυμένος διά μαλλίνων ένδυμάτων, ώστε να δύνανται να άντέχη εις το ψυχος. Ουδέν φάρμακον χορηγείται εις τους άσθενείς. (Επ' έσχάτων όμως εισήχθησαν αι ένέσεις της Tuberculin, του λησομονηθέντος τουτου φαρμάκου: επαινοϋσι δε τα ένθαρρυντικά άποτελέσματα της δι' αυτού θεραπείας, συντελούσης εις την τόνωσιν του όργανισμου έμμέσως: φαίνεται ότι ή μικρά αυτή επιτυχία άποκτάται ύπο-

βοηθούντων πλείοτερον των άλλων παραγόντων.)

Τα άποτελέσματα της έν τοις σανατορίοις του Davos διαμονής είναι λίαν ένθαρρυντικά. Άσθενείς φέροντες σπήλαια, βήχοντες, έχοντες άπόχρεψιν και πυρέσσοις μέχρι 39 και 40 βαθμών, δι' έτησίως τουλάχιστον παραμονής εν Davos, όπερ εύρίσκεται εις ύψος 1560 μέτρων ύπερ την επιφάνειαν της θαλάσσης, φθάνουσι μέχρι του σημείου της επουλώσεως των σπηλαίων των, και διά μεμετρημένου μετέπειτα βίου, απέχοντες πάσης καταχρήσεως, δύνανται να παρατείνωσι την ζωήν των επί μακρόν, τηρούντες ώρισμένους κανόνας διαίτης, ους ό ιατρος διαγράφει. Και δυνάμεθα να ειπωμεν ότι εγκληματοϋσι κυριολεκτικώς, όσο εύρισκόμενοι εις την πρώτην περιόδον της φθίσεως και εις αυτήν άκόμη την δευτέραν δεν μεταβαίνουσιν εις Davos.

Η εποχή της θεραπείας (saison) εν Davos διαρκεί από του Όκτωβρίου μέχρις Απριλίου ή Μαΐου, όποτε ό άσθενής καλόν είναι να καταλείπη τον τόπον, διότι εκ της τήξεως των χιώνων και της υγρασίας εκ τούτρου, ουδέν το όφελος προκύπτει.

Αι βροχαί είναι διαρκείς ένταυθα εν ώρα θέρους. Κατά την παρούσαν εποχήν ό χειμών ήρξαστο τον Όκτώβριον, ή δε χιών εκάλυψε την πόλιν εις ύψος 0,75 του μέτρου. Εν Davos, ως έλέχθη, υπάρχουν πάντα τα μέσα της άναψυχής και ευμαρίας, ώστε ό εν αυτω βίος ν' άμιλλάται προς την των μεγαλουπόλεων. Εν αυτω διαμένουσι περι τους τετρακισηχίλους άσθενείς, εις ους δέον να συμπεριλάβωμεν και αυτούς τους καταστηματάρχας, επιστήμονας ιατρούς, δικηγόρους κ.τ.λ. οίτινες μεταβαίνοντες εκει άσχολούνται τόσο εις την έξυπηρέτησιν του κερδίσου Έρμου, όσο και εις την θεραπείαν της νόσου αυτών. Η πόλις αυτή δύνανται να όνομασθη διεθνής, καθ' όσον εις όλίγας ίσως πόλεις συναντᾶ τις τόσοσ φυλάς, τόσο ιδιώματα γλώσσης όσα εν τω μέρει τουτω. Δηλαδή υπάρχουν περι τους 1500 Γερμανοί, 800 Έλβετοί, 500 Γάλλοι, 300 Ρώσοι, και ουκ όλιγοί Ιταλοί, Άμερικανοί, Πορτογάλλοι και Άγγλοι, ών πολλοί μεταβαίνουσι διά τα Sport, περι ών εϋθός κατατέρω ό λόγος. Ευτυχώς ήρξαντο και οι Έλληνες κατανοούντες την μεγίστην ώφέλειαν της έν σανατορίοις θεραπείας, και ένω πρό τιμών έτων όλίγιστοι ήσαν οι μεταβαίνοντες εις Davos ήδη ό αριθμός των νοσηλευομένων άνέρχεται εις 80.

Περικλής Κουρτιδης.
(ιατρούς)

(άκολουθε)

ΕΡΝΕΣΤΟΣ ΧΑΪΚΕΛ ΚΑΙ Ο ΥΛΙΣΜΟΣ

Ο άνθρωπος της ήμέρας εις την Γερμανίαν, ως και εις όλον τον επιστημονικόν κόσμον ήτο κατ' αυτὰς ό μέγας φυσιοδίφης και φιλόσοφος Έρνέστος Χαΐκελ, οστις επ' εύκαιρία της ογδοηκονταετηρίδος του, έγινεν το αντικείμενον του γενικού σεβασμού και θαυμασμού. Διά να κατανοηθή ή πρός αυτόν άφοσίωσις των θαυμαστών του άρκει να σημειωθή, ότι έξ εράνων συνελέγη ποσόν υπερβαίνον τα 30 εκατομμύρια, όπως το διαθέσει ό γηραιός φιλόσοφος της Ίέννας κατά βούλησιν.

Πολλάκις άπησχολήθη ή κοινή γνώμη με τον Χαΐκελ. Αι επιτυχίαι του ήσαν τόσοσ μεγάλαι, ώστε ήτο φυσικόν να γεινη και ό στόχος πολλών επιθέσεων. Μολταυτα ό Χαΐκελ, πολεμιστής από φύσεως, θαρραλεώτατος εις τους αγώνας του και όρητικός εις τας επιθέσεις του, ειχε τόσοσ επιτυχίας εν τω επιστημονικω πεδίω, όσας ουδεις άλλος σορός εν Γερμανία. Είναι ό κατ' έξοχήν εκλαϊκευτής των επιστημονικών θεωριών και ό διδάσκαλος ό γοητεύων τα πλήθη. Γεννηθείς εν Πότσδαμ τη 16 Φεβρουαρίου 1834, ό Χαΐκελ έσπούδασε την ιατρικήν και φυσικὰς επιστήμας. Κατ' όρχας επεδόθη εις την ιατρικήν. Ο προς τας φυσικὰς όμως επιστήμας έρωσ του ήτο τόσοσ μεγάλος, ώστε μετ' ου πολυ άφωσιώθη έξ ολοκλήρου εις αυτὰς. Τω 1861, επιστρέφας εκ Μεσογείου, ένθα διέτριψεν επί ινας μηνάς προς σπουδήν της φύσεως, διωρίσθη όφηγητής εν τω Πανεπιστημω της Ίέννας, το όποιον ουδέποτε πλέον εγκατέλειψε και του όποιου είναι μετὰ τον Σίλλερ ό μεγαλειότερος άσθηρ.

Μόλις ανήλθεν επί της πανεπιστημιακής έδρας ό Χαΐκελ, ανέλαβεν άμέσως να διαδώση εν Γερμανία τας θεωρίας του Δαρβίνου, οστις ειχεν ήδη εκδώση το περσοπούδαστον έργον του «Περι των αρχών του είδους». Ο Χαΐκελ δεν περιωρίσθη μόνον εις την έν Ίένα διδασκαλίαν, αλλά και κατά το 1863 και κατά το Συνέδριον των φυσιοδιφών επετέθη ζωηρότατα κατά των πεπαλαιωμένων ιδεών και ύπεστηριξε την θεωρίαν της εξέλιξεως. Έκτοτε, ιδίως όμως μετὰ τον θάνατον του Δαρβίνου έτέθη επί κεφαλής της νέας επιστημονικής κινήσεως, ου μόνον εν Γερμανία, άλλ' εν όλοκλήρω τω κόσμω, διδάσκων, έπεξηγών, συμπληρών και διαδίδων τας θεωρίας του μεγάλου Άγγλου βιόλογου. Τρία έτη μετὰ το Συνέδριον του Στετίνου ό Χαΐκελ έδημοσίευσε την «Γενικήν μορφολογίαν», εις την όποιαν εκδέται παν ό,τι πρέπει να σπουδάσθη τις και να διδάξη και έξηγεί τον λόγον και τον σκοπόν της διδασκαλίας ταυτης. Εκ της διορβινείου θεωρίας ό μέγας Γερμανός σοφός ανα-

γνωρίζει, ότι ό καλλίτερος τρόπος δια να έννοηση κανείς κάθε πράγμα είναι να έξετάση την προέλευσιν και εξέλιξιν του. Η λέξις «Έξελιξις» είναι δι' αυτόν κατά διάφορα χρονικά διαστήματα: ή «Φυσική Ιστορία της Δημιουργίας», ή «Άνθρωπολογία» πολλά έργα περι Μονισμού, έν τέλει δε κατά το 1899 «Τα αινίγματα του κόσμου».

Εν τω μεταξύ ό όφηγητής έγινεν τακτικός καθηγητής εν τω Πανεπιστημω της Ίέννας, πλήθος δε φοιτητών επιστημόνων και λαϊκών συνέερθεν εκάστοτε εις τας παραδόσεις του. Αδ-ται δεν διεκρίνοντο τόσοσ διά την ρητορικήν τέχνην, όσοσ διά το εύληπτόν των και την απλότητά των. Όταν ό Χαΐκελ δεν ήτο εις θέσιν να διδάξη, όταν το βάρος των εκών ήρξασε να γίνεται άσθητόν, απεφάσισε να επιδοθη εις συγγραφήν των άπομνημοσυμάτων του. Προτού όμως εγκαταλείψη την έδραν, άφ' ης εκήρξε τας θεωρίας του, έδώρησεν εις την Ίένναν την πολυτιμωτάτην επιστημονικήν συλλογήν του, η-τις θα παρουσιάζη εις τους σοφούς όλων των αιώνων το επιστημονικόν του έργον.

Η συλλογή αυτή κατετέθη εις ειδικόν κτίριον, το όποιον όνομάσθη «Φυλετικόν Μουσειόν». Εκτός αυτού ό,τι είναι εκπεθεμένον έντός των προθηκών επεξηγείται λακωνικώς δι' ειδικών σημειώσεων. Πρό μιας ομάδος πιθήκων και ένός γορίλλα υπάρχει ή έξής σημειωσις: «Οι άνθρωποι πιθήκοι πλησιάζουν περισσοτέρον από κάθε άλλο ζϋον προς τον άνθρωπον ή όμοίωτης του όργανισμου εν τω ανθρώπω και εις τους πιθήκους είναι τόσοσ μεγάλη, ώστε, εάν αφαιρεθη το δέρμα, βλέπη τις εις τον άνθρωπον και εις τους πιθήκους κατά την αυτην τάξιν κάθε μυν, κάθε νεϋρον και κάθε αιματοφόρον άγγειον. Μόνον αι αναλογίαι του μεγέθους δυνατόν να είναι διάφοροι. Διά τουτο είναι εκτός πάσης άμφιβολίας, ότι ό άνθρωπος και οι άνθρωπόμορφοι πιθήκοι προέρχονται από το αυτό είδος και ότι κατά συνέπειαν είναι συγγενείς».

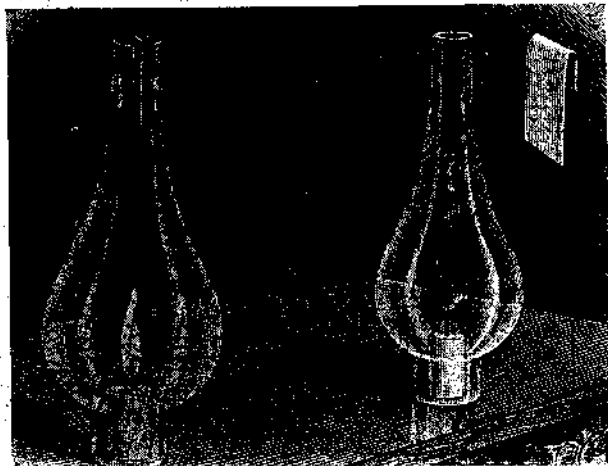
Εις το σημείωμα τουτο συγκαιφαιαιούνται όλοι αι επιστημονικαί θεωρία του Χαΐκελ. Τας θεωρίας δε αυτὰς τας διέδωκε και τας έξελαικευσε, περιερχόμενος διας τας πόλεις της Γερμανίας, μέχρι της ήμέρας, καθ' ήν πρό δυο έτών σοβαρά πτώσις τον ήνάγκασεν εις όλοτελη άκνησίαν. Κάθε διάλεξις του Χαΐκελ ήτο και μία μάχη, διότι ειχεν εναντίον του όλους τους δροδοξούς, όλους τους κληρικούς και όλους τους επισήμους. Παρ' όλην την όρημικότητα ό Χαΐκελ ήτο και είναι συμπωδέστατος άκόμη και μετὰ των έχθρών του. Οχι ήτιόν όμως αι όλιστικαί θεωρία του έπολεμήθησαν, κατεκρίθησαν και κατέρρευσαν έσχάτως, όπως του Δαρβίνου.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΛΙΓΝΙΟΝ

Κηρίον ἐν ὑάλινῳ σωλῆνι.

Θέτομεν ἐπὶ τραπέζης κηρίον ἀνημμένον καὶ διὰ τὴν τὸ προφυλάζωμεν ἀπὸ τοῦ ἀέρος τὸ καλύπτωμεν δι' ὑάλου λάμπας. Ἐν τούτοις μετ' ὀλίγον βλέπομεν τὴν φλόγα ὡχρῶσαν καὶ σβεννυμένην. Τὸ ἀπρόοπτον — ἐν πρώτῃ ὄψει — τοῦτο ἀποτέλεσμα ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι τὰ προϊόντα τῆς καύσεως συσσωρεύονται εἰς τὸν ἐντὸς τῆς ὑάλου χώρον ἐν ᾧ ἡ μεμολυσμένη πλέον καὶ βεβαρμένη ἀτμοσφαῖρα ἐμποδίζει τὴν καύσιν τοῦ κηρίου.

Ὡς δὲ γνωστὸν, τὰ προϊόντα τῆς καύσεως ἀποτελοῦνται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐξ ἀνθρακικοῦ ὀξέος τὸ ὁποῖον εἶνε πικνότερον τοῦ ἀέρος καὶ πρέπει νὰ σχηματίζωμεν διαρκῆ ρεῦμα, ὥστε

ν' ἀποδιώκεται ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ὑάλου. Τοῦτο βεβαίως εἶνε εὐκόλον ἂν θέσωμεν τὸ κηρίον μεταξὺ δύο κενῶν κυτίων σπέρτων καὶ τοποθετήσωμεν τὴν ὑάλον ἐπὶ τῶν κυτίων τούτων ὅποτε δὲν θὰ κλείεται ὀλόκληρον τὸ κάτω στόμιον τῆς ὑάλου καὶ θὰ δύναται ὁ καθαρὸς ἀήρ διαρκῶς εἰσχωρῶν ν' ἀποδιώκῃ τὸν μολυσμένον.

Ἐν τούτοις θὰ ὑποδείξωμεν ἄλλον τιμὰ τρόπον, ἐπιστημονικώτερον. Θέτομεν ἐπὶ τοῦ ἄνω στομίου τῆς ὑάλου μίαν φουρκέταν ὀριζοντίως ἐφ' ἧς κρεμῶμεν ἐν ἐπισκεπτήριον δι' ἑμῆς πτυχῆς γενομένης εἰς τὸ ἐν ἄκρ. ν του. Τὸ ἐπισκεπτήριον τοῦτο ὀφείλει νὰ ἔχῃ τὸ πλάτος τοῦ στομίου, μήκος 5 περίπου ἑκατοστῶν καὶ νὰ διαίρη ἀκριβῶς εἰς δύο τὸ στόμιον.

Μόλις τὸ τοποθετήσετε θὰ ἴδῃτε ὅτι ἡ καύσις τοῦ κηρίου ἐκτελεῖται κανονικώτατη. Τοῦτο δὲ συμβαίνει, διότι ὁ ἐξωτερικὸς καθαρὸς ἀήρ εἰσέρχεται ἀπὸ τὸ ἐν μέρος τοῦ στομίου, κατέρχεται μέχρι τῆς φλογός, ἐνῶ ὁ μολυσμένος ἀήρ ἀνέρχεται καὶ ἐξέρχεται ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους. Τοῦτο εὐκόλως ἀποδεικνύεται ἂν θέσετε ἀνημμένον σπέρτον ἄνω τοῦ στομίου, ὅποτε ἀπὸ τὸ ἐν μέ-

ρος ἡ φλόξ αὐτοῦ θὰ ὠθείται κάτω ὑπὸ τοῦ ἀπερχομένου ἀέρος, ἀπὸ τὸ ἄλλο δὲ θὰ ὠθείται ἄνω.

Τέλος πρὸς τελειότεραν ἐπιτυχίαν τοῦ πειράματος, διὰ ν' εἰσέρχεται ἀήρ καθόλου κάτω τῆς ὑάλου, τοποθετήτε τὸ κηρίον καὶ τὴν ὑάλον ἐντὸς πινακίου περιέχοντος ὀλίγον ἕδωρ.

* Οἰκειοί Γνωσῆς *

— Μελάναι ἐνέξιτοι διὰ μαρκάρισμα.

Μουσκεύσατε τὸ μέρος τοῦ ἀσπυροῦχοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέλετε νὰ γράψετε, με μίαν διάλυσιν 62 γραμμαρίων ὑπαιθρακικῆς σίδας ἐντὸς 125 γραμμαρίων ὕδατος. Ἀφήσατέ το νὰ στεγνωθῆ καὶ κατόπι γράψατε ὅτι θέλετε ἐπ' αὐτοῦ με τὴν ἐξῆς διάλυσιν :

Argent nitrique fondu	15 gram.
Vert de vessie	30 »
Eau distillée	62 »
Gomme arabique en poudre	20 »

Διαλύετε τὰ δύο πρῶτα ουστατικὰ ἐντὸς τοῦ ὕδατος καὶ κατόπι προσθέτετε τὴν γιμαν.

Τὴν σκευασίαν φυλάσσετε ἐντὸς φυαλιδίων με ὑάλινον πώμα διὰ νὰ τὴν χρησιμοποιήτε ὅποτε θέλετε.

Τὸ χροῦμα τῶν ἐνέξιτων γραμμάτων, τὰ ὁποῖα δίδει ἡ μελάνη αὐτὴ εἶνε μύρον. Ἄν θέλετε γράμματα ἐρυθρὰ, δὲν ἔχετε παρὶ νὰ ζητήσετε ἀπὸ οἱοὶ δήποτε φαρμακείου τὰς κατωτέρω δύο διαλύσεις :

1) Chlorure de platine	4 gram.
Eau distillée	60 »
2) Protochlorure d'étain	4 »
Eau distillée	60 »

Γράψετε με τὴν πρώτην διάλυσιν καὶ ὅταν τὰ γράμματα στεγνώσουν ἐπαναλαμβάνετε τὴν γραφὴν ἐπὶ τῶν ἰδίων με τὴν δευτέραν. Θὰ ἔχετε ἐν ἀνεξίτηλον μαρκάρισμα ὠραίου ἐρυθροῦ χρώματος.

— Ἡδ' ἀρωματίζετε τὰ δωμάτιά σας.

Προμηθευθῆτε :

Μόζγον	εἰς κόριν	10	ἑκατοστὰ τοῦ γραμμάριου
Βενζόλη	"	4	γραμμάτια
Ρίζαν κισκαρίλλης	"	4	"
"Ιριδα	"	32	"
Γκρόφαλλα	"	12	"
Κινέλλαν	"	12	"

Ἀναμίξατέ τα καὶ φυλάξατε εἰς φυαλίδιον με ὑάλινον πώμα. Ὅταν θέλετε ν' ἀρωματίσετε ἐν δωμάτιον, θερμαίνετε προηγουμένως εἰς τὴν φωτὴν μίαν σιδηρᾶν πλάκα (τὴν φτιάρα ν.χ. τῆς κουζίνας ἢ ἕνα σίδηρο σιδερώματος) καὶ ριπτετε ἐπ' αὐτῆς μίαν πρέζαν ἀπὸ τὴν ἀρωματικὴν κόκκιν σας. Καιομένη βραδέως θ' ἀναδώσῃ εὐχάριστον ὀσμὴν ἀρωματίζουσαν ὀλόκληρον τὸ δωμάριον.

— Πῶς ἦτο τὸ καλὸν αὐτό, γυιέ μου, τῷ λέγει μὲ ἀφέλειαν ἢ ἀγαθὴ γυνή.

— Ἦλθα, ἀπήντησεν ὁ νέος ὑπερηφάνως, καὶ ρίπτων δλέμμα ἐπὶ τῆς ἐρυθρίωσης Ροδίας, νὰ μὲ κέρως γυιὸ σου καὶ νὰ σὲ κάνω μάνα μου.

Εἰς τὸ ἀκουσμα τῶν λέξεων τούτων ἀνετινάχθη ἡ γραῖα καὶ ἀντὶ χαρᾶς λύπην καὶ ἀμυχανίαν ἐξεδήλωσε τὸ πρόσωπόν της.

— Θέλεις νὰ μὲ κέρως μάνα σου; τὸν ἠρώτησε περίτρομος, θέλεις νὰ μοῦ πάρης τὴν ὠμορριά τοῦ γη-ρκετός μου, τὴν μόνη μου ἐλπίδα;

— Ὅχι νὰ σοῦ τὴν πάρω, μητέρα μου, ἀλλὰ νὰ μοῦ τὴν δώσῃς μὲ τὴν εὐχὴν σου, καὶ νὰ τὴν καταστήσω εὐτυχῆ, εἶπεν ὁ Ἀπρίλιος συγκινημένος.

— Ἐκεῖνη ναι, ἀλλ' ἐμὲ ὅχι ἐπιθύρουν ἡ γραῖα χήρα στενάχασα.

— Ἀλλὰ καὶ σὺ μαζὺ μὲς θὰ εἶσαι· δὲν θὰ σ' ἀφήσω μονάχη εἶπεν ὁ νέος, καὶ ἀρπάσας τὴν χεῖρα τῆς γραίας τὴν ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη τοῦ μετὰ σεβασμοῦ.

— Μάλιστα, μητέρα μου, ἀνεφώνησεν ἡ Ροδία κατα-πέμφως, θὰ σε κέρωμεν καὶ σένα εὐτυχῆ, ὁ Ἀπρί-λιος εἶναι τέσον καλός...

— Ροδία, εἶπεν ἡ γραῖα αὐστηρῶς, δὲν ἔχεις λόγον ἐσὺ, μόνον πῆγαυε νὰ ποτίσῃς τῆς γαρυφαλίας σου καί...

— Ὅχι, μητέρα μου, εἶπεν ὁ νέος, φράττων τὴν ἐξοδὸν μὲ τὸ χεῖρι τοῦ καὶ ἐμπεδίζων τὴν ἔτοιμον νὰ ἐξέλθῃ Ροδίαν.

— Ἐχω καί νὰ πῶ εἰς σὲ καὶ μόνον, εἶπεν εἰς αὐτὸν ἡ χήρα, καὶ ἔνευσεν εἰς τὴν θυγατέρα της νὰ ἐξέλθῃ.

Ἡ Ροδία ἐξήλθε κλίνουσα τὴν ὠραίαν αὐτῆς κε-φαλήν, ὡς τριαντάφυλλον ὑπὸ τὰς καυτικὰς τοῦ ἡλίου ἀκτίνας.

— Ἀκουσε, παιδί μου, εἶπεν ἡ χήρα μὲ τρέμον στόμα καὶ πάλλουσαν καρδίαν, ἡ Ροδία δὲν εἶναι κόρη μου.

— Καὶ μήπως τοῦτο θὰ ἐλαττώσῃ τὴν ἀγάπην μου, εἶπεν ὁ ἀξιώλογος νέος μετὰ θέρμης. Τοῦτο εἶναι ἕνας λόγος πέρα πάνω, νὰ τὴν ἀγαπῶ περισσύτερον, ὡς σὲ ἀγαπητῆ μου μητέρα.

— Καὶ πῶς; ἐξηκολούθησεν ἡ ἀγαθὴ γυνή, χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴν εἰς τὰς εὐγενεῖς τοῦ νέου διαθέσεις, συγκατανεύεις νὰ πάρῃς γυναῖκα μίαν ἀγνωστον;

— Δὲν εἶναι διόλου ἀγνωστος δι' ἐμέ, ἀγαπητῆ μου μητέρα. Ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ ἐπαίζαμεν μαζὺ καὶ τώρα ποῦ ἐμεγαλώσαμεν ἀγαπώμεθα.

— Ναι ὅσον ἦτο κόρη τῆς πτωχῆς χήρας Γαβριήλ δὲν βλέπω τὸ ἐμπόδιον, ἀπήντησεν ἡ χήρα ζωηρῶς.

— Ὅποια καὶ ἂν εἶναι εἶπεν ὁ νέος, θερμὸς ὅλως ἐκ τοῦ ἔρωτος, τὴν ἀγαπῶ καὶ θὰ τὴν ἀγαπῶ αἰωνίως, καὶ ὑπόσχομαι νὰ τὴν καταστήσω αἰωνίως εὐτυχῆ.

Ἡ γραῖα ἀνασηκωθείσα ὄθησε τὴν χεῖρα της ὑπὸ τὸ στῆθος, ἀνασάρασα δὲ ἐν κλειδίον εἶπεν εἰς τὸν νέον:

— Πάρε, αὐτὸ τὸ κλειδί καὶ ἀνοίξε ἐκεῖνο τὸ συρτάρι σ' ἐκεῖνο τὸ τραπέζι.

Ὁ νέος ἐξετέλεσε τὴν παραγγελίαν της.

— Δόσε μου αὐτὸ τὸ κουτάκι ποῦ εἶναι μέσα.

Ὁ νέος ὑπήκουσεν. Αὐτὴ τὸ ἦνοιξε καὶ ἀντὶ ἄλλου λόγου τῷ ἔδωσε μίαν ἐπιστολὴν ἐσφραγισμένην.

— Ἀνοίξε τὴν καὶ ἀνάγνωσέ την, εἶπεν εἰς τὸν νέον. Ἴδου τί περιεῖχεν ἡ ἐπιστολή: « Ἐγὼ ἡ κόρησα Ρ.

ὁμολογῶ, ἐτι ἡ Ροδία εἶναι ἐξ ἔρωτος θυγάτηρ μου· ὁ δυστυχὴς πατήρ της ἀπέθανε δολοφονηθεὶς, τρεῖς ἡμέρας πρὸ τῆς γεννήσεως τῆς δυστυχούς θυγατέρος μου, ἐκ τοῦ ἀντραστοῦ καὶ νῦν συζύγου μου κόμητος Κ. Ἐγκαταλείπω αὐτὴν εἰς τὴν ἀγαθὴν χήραν Γαβριήλ, ὡς μὲ συγχωρήσῃ ὁ Θεὸς διὰ τὸ ἀνόμημά μου τοῦτο· ὅπως περισώσω τὴν τιμὴν τῆς οἰκογενείας μου θυσιάζω εἰς τὴν ἀφάνειαν τὴν δυστυχῆ μου κόρην.

Κόρησα Ρ.

Ὁ νέος δὲν ἐφάνη ταρκαχθεὶς, ἀλλ' ἐπέδωκε τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὴν γραῖαν, ἀσπασθεὶς μετὰ σεβασμοῦ τὴν χεῖρα της.

— Δὲν ἐρωτῶ τίνας τέκνον εἶναι ἡ Ροδία καὶ ὑπὸ τίνας συνθήκας ἐγεννήθη. Ἀγαπῶν καὶ νομφευόμενος αὐτὴν μοῦ ἀρκεῖ νὰ τὴν κάνω εὐτυχῆ.

— Ναι, τέκνον μου, ἀλλὰ διὰ νὰ νομφευθῇ τις χρειάζεται ἐν ὄνομα.

— Ἀγαθὴ μου μήτηρ καὶ μήπως δὲν ἔχει τὸ ἐντιμον ἰδικόν σας;

— Οὐδ' αὐτὸ δυστυχῶς ἔχει, διότι δὲν τὴν ἔχω υἱοθετήσῃ· μοῦ τὴν ἐνεπιστεύθησαν ἀπλῶς.

— Τὴν υἱοθετεῖτε τώρα.

— Ὅχι δίδει θὰ ἐμάνθανε, καί... εἶναι ἱκανὴ νὰ ἀποθάνῃ· γνωρίζω τὴν κόρην μου.

— Ὅχι, ἀγαπητῆ μου μητέρα, εἶπεν ἡ νέα εἰσελ-θοῦσα, δὲν θὰ ἀποθάνω, ἀλλὰ θὰ ζήσω δ' ἐστὲ καὶ διὰ τὸν καλὸν μου Ἀπρίλιον, τοῦ ὁποίου ἡ θυσία εἶναι μα-γνητικῶς ἀμοιβῆς ἀξία.

— Εὐχαριστῶ, Ροδία· περὶ τοῦ ἔρωτός σου ἤμην βέ-βαιος, ἐγὼ δὲ ὑπόσχομαι νὰ σὲ καταστήσω τὴν εὐτυχε-στέρα τοῦ κόσμου σύζυγον.

Καὶ οὕτως ἠνωμένοι εἰς εὐτυχίαν καὶ οἱ τρεῖς συνε-φώνησαν τὰ ἀφορῶντα τὴν υἱοθεσίαν καὶ λοιπὰ με-ταξὺ των.

Μετὰ δέκα πέντε ἡμέρας τὸ χωρίον ὄλον ἐώρταξε τοὺς ἀρραβῶνας των καὶ μετὰ τρεῖς μῆνας, ἦτοι τῆς Παναγίας θὰ ἐώρταζον καὶ τοὺς γάμους των.

Ἐν μέσῳ δὲ τῆς ἀνθούσης φύσεως καὶ τοῦ καθημε-ρινῶς αὐξάνοντος ἔρωτός των ἦσαν εὐτυχεῖς διότι ἠνωμένοι διὰ τοῦ ἔρωτος, ἐμαλλον ἐντός ὀλίγου νὰ ἐνωθῶσι καὶ διὰ τοῦ ὕμναίτου.

Δύο μῆνες παρήλθον ἔκτοτε, ὅτε πρῶϊαν τινὰ ἦλθεν ἕνας ταχυδρόμος κομίζων ἐπιστολὴν τῆς χήρας Γαβριήλ· ἡ χήρα ἐξεπλάγη ὡς μὴ συνηθισμένη νὰ λαμβάνῃ ἐπιστολάς· ἡ Ροδία καὶ ὁ Ἀπρίλιος ἔλειπαν, ἐπῆγαν νὰ ἀνάψουν τὰ κανδύλια τῆς Θεοτόκου, ὅπως τοὺς λάβῃ ἡ χάρις της ὑπὸ τὴν προστασίαν της καὶ διαφυ-λάξῃ τὴν πλησιάζουσαν εὐτυχίαν των. Ὅταν ἐπέστρε-ψαν εἶρον τὴν γραῖαν ἀνησυχῶς περιμένουσαν αὐτοὺς, δίδουσα τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν νέον, ἐπερίμενε μὲ ἀ-νομομονησίαν νὰ ἀκούσῃ τὸ περιεχόμενον αὐτῆς.

Ὁ Ἀπρίλιος τὴν ἀπεσφράγισε, ἀναγινώσκων αὐτὴν ὠχρίασε καὶ ἐκλονίσθη ὡσαν ὄρυς ποῦ ἰσχυρὸς ἀνεμος ἔσεισεν αὐτὴν ἐκ ρίζης· ἰδοὺ τί περιεῖχεν ἡ ἐπιστολή. « Ἀγαπητῆ μου κυρία Γαβριήλ. Ἀποθανόντος τοῦ κόμητος καὶ ὡς μὴ ἔχουσα τέκνα, δικαιολογουμαι νὰ πάρω καὶ υἱοθετήσω τὴν ἰδίαν μου θυγατέρα... Ὅθεν ὅταν θὰ ἔλθουν νὰ τὴν παραλάβουν, ἔχετε τὸ δι-καιῶμα νὰ τὴν ἀκολουθήσητε καὶ νὰ μείνητε καὶ σεῖς πλησίον τῆς μελλούσης μικρᾶς κομῆσσης. »

Ἡ Κόρησα Κ.

Ενώ οι πλέον ασιούδοξοι υπελόγηζον, ότι θα παρέτασεν 120—150 χιλ. ανδρών, η Ελλάς παρέταξε 250 περίπου χιλιάδας, με πλήρη στολήν, εξάρτησιν, όπλασμόν, τροφοδοσίαν και ύγειονομικην ύπηρεσίαν, διατηρήσασα τόν στρατόν τούτον επί 13 μήνας.

Συνέρρευσαν εκ του εξωτερικού εις την φωνήν της Πατρίδος 57 χιλιάδες στρατιώται. Δι' εκατόν Ελληνικών έμπορικόν πλοίων εξησφάλισε τας άποστολάς των στρατευμάτων της, ύπηρετήσασα και τούς συμμαχούς της.

Εκ των 600 εκατομμυρίων των πολεμικών δαπανών επλήρωσεν ήδη τας ήμεις χάρις εις τούς διαθέσιμους πόρους του ταμείου της και εις την εύρωσίαν της Εθνικής της Τραπεζής. Περιέθαλψε τας οικογενείας των επιστράτων της, τούς πρόσφυγας της Ηπείρου και της Θράκης και ταύτα χάρις εις την αυθόρμητον βοήθειαν των εν τω εξωτερικώ Ελληνικών παραιοικιών.

Ενώ ο άρρην μάχιμος πληθυσμός επετέλει τόν πόνον της Πατρίδα καθήκον, αι γυναίκες, οι γερόντες και τὰ παιδιά έσωσαν τας συγκομιδάς. Αι εισπράξεις του Δημοσίου ύστέρησαν μόνον κατά 23%, των τελωνείων κατά 3 1/2%, αι δια την ύπηρεσίαν του Δημοσίου χρέους κατά 16%. Τό συνάλλαγμα δέν υπερέβη την εις άρτιον αξίαν του χρυσού.

Οι πόλεμοι άνεδείξαν την θαυμασίαν ίσχύν και άνάπτυξιν του έμπορικού ναυτικού της Ελλάδος, τó όποιον άντιπροσωπεύει αξίαν 125 εκατομμυρίων φράγκων και του όποιου τó μέλλον είνε λαμπρόν.

Ο επιλογός.

Ο κ. Πολίτης καταλήγει ως εξής:

«Η εθνική πολιτική ενός λαού δέν πρέπει ν' αφένεται εις την τύχην. Πρέπει ν' ακολουθήται με τὰ βλέμματα άτενίζοντα πρós τó τέρμα, δια πάντων των μέσων, τὰ όποια είνε μάλλον πρόσφορα πρós έξασφάλισιν της επιτυχίας.

«Ο Βασιλεύς Κωνσταντίνος, άπολύων τὰ στρατεύματά Του, τοίς συνέστησε νά ενθυμονύται πάντοτε ότι «κατέχει τις πραγματικώς μόνον όσα θά ήδύνατο άνά πάσαν στιγμήν νά κατακτήσει». Ίδού μία μεγάλη αλήθεια, έξαγομένη εκ της λαμπράς εθνικής επιχειρήσεως. Και εύχομαι έγκαρδίως νά χαραχθή βαθύτατα εις τόν νούν και την καρδίαν πάντων των Ελλήνων».

ΔΙΑΦΟΡΑ

Η χημική εξήγησις της λάμπης ζώνων των.

Τό ζήτημα διατί λάμπουν μερικά ζώα εξητήσθη μέχρι τούδε μόνον ως πρós τόν σκοπόν του φαινομένου, ότι δηλ. οι ίχθύς των μεγάλων θαθών του ωκεανού έχουν τόν φανόν ή προβολήν αυτών δια νά φωτίζουσι τó περιβάλλον των ή νά προσελκύουσι ή ν' αποκρούουσι άλλα ζώα. Περί της χημικής όψεως όμως του φαινομένου αυτού έχομεν άσφαεις μόνον ιδέας, καιτοι γνωρίζομεν, ότι άπαραίτητον δι' αυτό είνε τó δξυγόνον, διότι ή πυγολαμπίς λ' χ. αναλάμπει ή σβύνεται καθόσον άραιώνομεν ή συμπυκνούμεν τόν άέρα. Ήδη ήσολήθησαν με την χημικήν φύσιν του φωτεινού φαινομένου και πρwtον κατεδείχθη τó σπουδαίον γεγονός, ότι πλείστα ζώα λάμπουν εις την θάλασσαν, ούδ' εν όμως εις τó γλυκύ ύδωρ, άποδειξίς, ότι δια τó φαινόμενον χρειάζεται τó άλας. Έάν επισκοπήσωμεν τας χημικάς αντιδράσεις, οι όποιαι εις τόν δοκιμαστικόν σωλήνα παράγουσι φωτεινά φαινόμενα χωρίς ν' αναπτύσσουσι ήπαισθητήν θερμότητα, θα εύρωμεν, ότι πολλαί εξ αυτών συνδέονται πρós την παρουσίαν αλάτων. Περισσότερον δέ εξηγούν τὰ εξής πειράματα και συμπεράσματα: ή πυγολαμπίς πρέπει νά λάβη την δια την λάμπιν αναγκαίαν δραστηνήν ούσιαν εκ της τροφής της, του καστανοχώματος, εύρον δέ ότι οι κάθαρτοι αυτοί, ιδίως όταν τούς συνθλίβουσι έχουν δριμύταν όσμην τοιούτου. Επί τη βάσει τούτου, προσέθεσαν εις ένα ύδαρή κυλόν από καστανοχώμα διττανθρακικών νάτριον και ύπεροξείδιον του ύδρογόνου, όπουτε παρήχθη ζωηρά φωτεινή αντίδρασις. Ίσως διεξάγεται ή αυτή αντίδρασις και εντός του άτόμου, μόνον ότι την λάμπιν διενεργούν εν αύτῳ άντι των ρηθεισών χημικών ούσιών, ή ούρική άμμωνία —ώστε πάλιν εν άλας— και τó δξυγόνον του άέρος. Ήπειδη λοιπόν ή λάμπις είνε μία συνέπεια της τροφής ειμπορούμεν νά ένοήσωμεν διατί εις τὰ μικρότερα είδη των πυγολαμπίδων μας, των Lampyris splendidula τó θήλυ, ζών σχεδόν μόνον εν τῳ ύγρῳ χώματι είναι σχεδόν καθ' όλο τó σώμα χίτρινον, ενώ εις τας μεγαλειτέρας πυγολαμπίδας Lampyris nocticula, όπου τó θήλυ τρώγει και πράσινα φυτά, τούτο λάμπει όλιγώτερον, τὰ δέ πτερωτά άρρενα, άμφοτέρων των ειδών είνε μαύρα εις όλο τó σώμα έξαιρέσει των λαμπόντων μερών του όπισθίου μέρους του σώματος των. Ως καστανοχώμα (Humus) της θαλάσσης, όπου παρέχει εις τὰ ζώα των μεγάλων θαθών την λάμπιν, πρέπει νά θεωρηθόν τὰ ζωικά πτώματα, τὰ όποια ως βροχή καταπίπτουσι άδιακόπως από την επιφάνειαν πρós τόν θύθον, και άτινα άποτελούσι, ως άπεδείχθη, την τροφήν πλείστων ζώων των μεγάλων εκείνων θαθών του ωκεανού.

Τó άλάδαστρον

Τó άλάδαστρον δέν άποτελεί ιδιαίτερον είδος πετρώματος, αλλά είνε γύψος λίαν καθαρά και λεπτόκοκκος πολύ μικράς σκληρότητος και χιωνώδους λευκού χρώματος, τó όποιον όμως ενίοτε κλίγει πρós τó ροδόχροον ή φαιόν. Μερικά είδη παρουσιάζουσι κρεατοχρώσει ή φαιάς φλέβας. Άπαντα εις πολλά μέρη της γης, κυρίως εις τὰ κάτω γύψινα στρώματα. Συνήθως

ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΟΥ ΜΑΡΤΥΡΙΚΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Β'

Χρόνος πέρασε, Πατέρα,
Π' άπλωσε ό δολοφόρος
Την άμαρτωλή του χείρα,
Και έπέρασε ή σφαίρα,
Την καρδιά σου πέρα, πέρα.
Ω! της τύχης μας ή μοίρα!
Κλάψαμε και κλάψε όλο.
Τόν Μεγάλο μας Πατέρα!

Εις τó χώμα όπου κείσαι,
Εις τούς Ούρανούς που είσαι,
Ρίπτε εύσπλαγχτίας βλέμμα,
Την ούράνιαν σου ματιά,
Στην Ελλάδα π' αγαπούσες,
Την μεγάλωσαν Πατέρα.
Τὰ παιδιά μας, τὰ παιδιά σου!
Πρωτομάρτυ Βασιλή!

Δέξου στέφανο με δάφνη,
Εις τó κρύο μάρμαρό σου.
Τύ πλεξαν με νίκαις τόσαις,
Τὰ παιδιά σου και ό γυιός σου!
Αναπαύσου δοξασμένη,
Ύπερήφανε Πατέρα.
Εδώ κάτω με τó δάκρυ
Σ' ενθυμονύται νύκτα μέρα.

5/3/1914

ΣΟΦΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

ΤΑΦΟΙ ΗΜΙΘΕΩΝ

Εκεί μες τη λαγαριά
πούνε γύρω άγριοι βράχοι
κι' έγειαυε με τούς βροβάρους μάχη
μά τρισκότεινη βραδυά,
κάτι ήμίθειοι νεκροί
εκεί μέσα έχουν γύρευι
γύρω εκεί στη σιγαλιά
που λαλούν μόν' τὰ πουλιά
στό μικρό τó κοιμητήρι.
Κι' ό διαβάτης που περνά
στ' άγρια εκείνα μέρη
που φυσσομανά τ' άγέρι
στέκειται και προσκυνά
σε κάθε ξύλινο σταυρό,
και με πόνο στην ψυχή
γύρω εκεί στη σιγαλιά
που λαλούν μόν' τὰ πουλιά
λέει κάποια προσευχή!

Σ. Δ. ΚΟΥΤΗΦΑΡΗΣ

τό εξορούσσου εις λατομεία. Ειδικώς πλούσια μέρη εις άλάδαστρον είνε αι μεσημβρινά Αλπεις, ή όρειος Ιταλία, ή Τσακίνα, ή κεντρική Γερμανία και ή Άγγλία. Επίσης υπάρχουν πλούσια στρώματα άλάδαστρου εις άνω Αίγυπτον, εις τὰ περιχώρα της πόλεως Αλάδαστρος, έξ ής τó προϊόν έλαβε τó όνομά του. Ένεκα της μαλακότητος του είνε πολύ κατάλληλον πρós κατεργασίαν δύναται νά κοπή με τó μαχαίρι ή νά δουλευθ ή εις τόν τόρνον. Χρησιμεύει πρós κατασκευήν μικρών αγγλμάτων, κομφοτεχνημάτων κ. λ. μία ειδική τοιαύτη βιομηχανία έχει αναπτυχθή εις τας Ιταλικάς πόλεις Φλωρεντία και Βολτέρα. Τὰ πλείστα είδη του άλαδαστρου προσβάλλονται εύκόλως υπό του ύδατος και χάνουσι την λείαν και στιλπνήν των επιφάνειαν, δι' αυτό πρέπει νά προσφυλάσσονται από υγρασίαν.

Ο ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΗΣ

Από μικρός ωρκίστηκε στην πόλεμο
Για τή γλυκειά πατρίδα νά πεθάνη
Γιατί γεννήθη σκλάβος ο κακόμοιος
Κι' έπόθει τó χωριό του ν' άνασάνη.

Είδε μία μέρα Τούρκο μπρός τὰ μάτια του
Νά γδέρνη τó μονάκριβο παιδι του,
Νά τó πετά σε κάποιον εκεί βούλγαρο
Κομματία νά τó δώση στό σκυλλί του.

Κι' αυτός εκεί δεμένος όπισθάγκωνα
Κυττούσε τó μαρτύριο του παιδιού του,
Ωμέ! λογής και τρεις λογής σκεπτόμενος
Νά εκδικηθ ή τόν θάνατο του γιού του.

Βρισκότουν έτσι Έάφν' όπως κι' αν έτυχε
Κάποιο Ρωμηό πέρασαν χωργιανό του,
Κι' έφύγαν στην στιγμή οι Μακελλάριδες
Κι' είχε φτερά καθείς εις την φυγή του...

Ο Ρουμελιώτης γλύτωσε τó θάνατο,
Μα τó μαρτύριο δέ ξεχνά του γιού του,
Θέλει φονιάς νά γίν' εις κάθε βάρδαρο
Κι' όλο κονά την κόφι του σπαθιού του...

Όντας κανόνι βρόντησε στα σύνορα
Ο Ρουμελιώτης έτρεξε κι' εκείνος,
Όπως και τός άντρεία λεβεντόπουλα
Κι' ό Στρατηλάτης Ρήγας Κωνσταντίνος.

Πενήντα χρόνια βάρυναν τόν ώμο του
Κι' είχε θαρρείς της νεότητος του τὰ χρόνια,
Σάν με φτερούγες σαν άνεμοστρόβιλος
Έτρεχε μέσ' στους πάγους και στα χιόνια!

Μα κ' ένα βόλι μεσ' από τὰ στήθεια του,
Ξάφνου περνά και πέφτει νεκρός κάτω,
Κι' οι σύντροφοί του κλαίν άπαρηγόρητα
Και χρόνια θε νά κλαίν την άντρεία του.

Εύτυχισμένος εκλεισε τὰ μάτια του
Τή λευτεργιά σαν ειδε του χωριού του
Κι' έξεδικήθη όπως αυτός ήθελε
Τόν θάνατο του γιού του!

Κύπρος

Π. Α. ΚΥΠΡΙΑΝΗΣ

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Είς τήν ἐορτήν τοῦ Μανώλη ὁ πατήρ σου θέλει νά τοῦ δωρήσῃ μερικά φράγκα, καί τῷ λέγει.
— Μισό φράγκο τήν ἡμέραν πόσα κάμουν τήν ἑβδομάδα;

— Τριάμιον, ἀπαντᾷ ὁ μικρός.
— Καλῶς, λάβε τα δια τήν ἐορτήν σου τῷ λέγει ὁ πατήρ, καί τῷ τὰ δίδει.
— Κόϊμα, πατέρᾳ, ποῦ δέν σοῦ εἶπα πῶς κάμουν 5 1/2 ἀφοῦ ἦσαν δια τήν ἐορτήν μου.

— Πῶς, οὐ φίλτατε, μὰ δέν ἀπέθανες λοιπόν; Τήν τελευταίαν φορᾶν, ὅπου εἶδα τόν ἱατρόν σου μοῦ εἶπεν, δι τὴν ἐξέωσιν σου.

— Τὸν ἀθλιόν! ἀφ' ὅτου τὸν ἐγκατέλειπα, ἀπελπίσθεις, ἔγινε καλῶς.

— Ἐν τινι φρενοκομιῇ εἰς φρενοβλαβῆς πλησιάζον ἐπισκέπτην καί δεικνύων αὐτῷ τὸν διεθυντήν.

— Παρατηρεῖτε, αὐτόν, Κύριε, τῷ λέγει, εἶναι φρενοβλαβῆς, νομίζον ἡμᾶς ὁλοῦς τραλλούς, ταυτὸν δὲ σώφρονα. Δέν εἶναι θεοεργελλός;

— Βεβαίως, οὐ δὲ τίς εἶσαι;
— Ἐγώ; Εἰς φρόνιμος Κύριε, τρώγω καί πίνω καί διασκεδάζω καί αὐτοὶ μὲ ὑπηρετοῦσι.

Εἰς τι μοιτικὸν γραφεῖον προσέρχεται νευρώδης τις κυρία καί ζητεῖ ὑπηρετίαν.

— Πρὸ πάντων θέλω νά μή μοῦ ἀπαντῇ, λέγει πρὸς τὸν διεθυντήν τοῦ γραφείου.

— Πολὺ καλά, θὰ σᾶς εὐρωμεν τοιαύτην.

— Μὰ ἐνοχοῦσαί, καλὰ; διόλον, διόλον νά μή μοῦ ἀπαντῇ, διότι εἶμαι νευρική καί δέν ὑποφέρω, θέλω νά μή ἐμιλῇ καθόλου, προσέθηκεν.

— Τότε ἔχομεν ὅ,τι σᾶς πρέπει. Θὰ σᾶς δώσωμεν κυρία, μίαν κοφήν.

Τὸ ὄνομά σου, παρακαλῶ;

— Πρὸ πάντων θέλω νά περιποιηταί τοὺς ξένους, διότι αὐτῇ ὅπου ἔχω ἦτο ἐπιτελῶς ἀγροίκος.

Μετ' ὀλίγον προσέρχεται γυνή τις μεσήλιξ κοφή, ἣν ὁ μισθίας παρουσιάζει εἰς τὴν κυρίαν καί ἣτις ἴσταται ἄφωνος εἰς τὰς ἐρωτήσεις της.

— Μάλιστα, αὐτὴ μοῦ κόμην, λέγει.

Καί ὁ μισθίας σημειοῖ εἰς τὸ βιβλίον του.

«Ἡ Κυρία Α...; κοφή, ἐμισθώσε τὴν ὑπηρετίαν Κ... ἀλλανθ».

— Ἐν τινι οὐναναστροφῇ εἰς κύριος πρὸς παρακαλημένην αὐτῇ.

— Δὲν ἀγαπῶ διόλου τοὺς φλυαροὺς καί ἀνοήτους, εἶναι κόλακας καί φαῖλοι, οἵτινες οὐδὲν ἄλλο πράττουσιν ἢ νά κατακρίνωσι τοὺς ἄλλους, νά ἐπαινοῦσι τὸν ἑαυτῶν τὸν, νά κολακεύωσι τὰς κυρίας, νά...

Ἡ δ' εὐφρηνὴ Κυρία, διακρίτουσα αὐτὸν πρὶν ἢ προχωρήσῃ εἰς τὰς παρῶδας.

— Παινοῦσαί, παινοῦσαί, Κύριε, οὕτως παρακαλῶ.

Ὁ Πιρὸν θέλων ποτε νὰ ἐξυβρίσῃ τινά:
— Ἕσται ὁ χαμερπéστερος τῶν ἀνθρώπων εἰς ἄθλιος, τῷ λέγει
— Διατί μὲ ἀποκαλεῖς οὕτω, ἠρώτησεν ἀταράχως ὁ ἐβριωθεῖς.
— Διὰ νά μὴν ἀπελπίσω ἄλλον τινά, ἀπεκρίθη μετὰ μείζονος ἀταραχίας ὁ πρῶτος.

Εἰς τὸ τηλέφωνον:
— Ἀλλό!— Τίς εἶ;— Ἀπὸ τήν Βουλήν.
— Τί θέλετε;— Τὸν βουλευτὴν κύριον Πα....
νὰ ἐλθῇ ὁμῶς.— Ξέρω, ἀφήκε παραγγελίαν, ὅπου τὸν ζητήσῃ, νά εἰπωμεν, δι τὴν εὐκαιρίαν...

Μεταξὺ μεμνηστικῶν:
— Εἶπέ μου ἀληθῶς, με ἀγαπᾶς, Ἰωάννη, δοκιοθητέ μου εἰς ὅ,τι ἱερὸν ἔχεις.
— Ναί, οὐ ἀγαπῶ, φιλιότη, ἀλλὰ δέν δοκίζομαι εἰς ὅ,τι ἱερὸν ἔχω, διότι πθανῶς νά μὴ εἶναι ἱερὸν.

Μεταξὺ συζύγων ἡλικιωμένων:
Ἡ σύζυγος. Ὅταν ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο μας ἀποθάνῃ, Πέτρε, θὰ ὑπάγω νά καθήσω εἰς τὴν ἐξοχὴν, μακρὰν τοῦ κόσμου.

Ὁ σύζυγος. Καί ἂν ἀποθάνῃς οὐ πρῶτον;
Ἡ σύζυγος. Αἶ, τότε θὰ εἶναι πολὺ λυπηρὸν... νὰ ἔρχεσαι συχνὰ εἰς τὸν τάφον μου, Πέτρε...

Ἀφηρημάδα.
Αὐτός. Εἶναι Τετάρτη ἢ Πέμπτη σήμερον;
Αὐτή. Ὅχι, εἶναι Παρασκευή.
Αὐτός. Διπλά, αὐτῆς τῆς ἑβδομάδος;

Συγγραφεὺς τις ἀπέστειλε τῷ παντοπώλῃ αὐτοῦ ἐν τῶν ἔργων του πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ λογαριασμοῦ του ἀπὸ χρημάτων.
Ὅδτος δὲ ἐπιστρέφων αὐτό, ἔγραψε κάτωθεν τῆς σημειώσεως:
— Ἠύγρασα πολλὰ πρὸς 42 λεπτά τὴν ὄκην.

Εἰς Ἑλβετὸς ὠρολογιοποιὸς ἐπενόησεν ὠρολόγιον ἡλεκτρονικόν, ὅπου θὰ δύναται νά ἐργάζεται δεκαπέντε ἔτη χωρὶς νά χορηγηθῇ.

Ἰαπωνικῇ στρατιωτικῇ κατήχησι.
Ὁ Ἰάπων στρατιώτης ἀπελλεῖ νά γνωρίζῃ μερικὰς θεωρίας.

Ἰδὸν ἀποσπάσματα τινὰ τῆς στρατιωτικῆς αὐτοῦ κατήχησεως.
— Τίς εἶναι ὁ ἀρχηγὸς σου;

— Ὁ ἄντοκράτωρ.
— Ἐκ τίνων συνίσταται τὸ στρατιωτικὸν πνεῦμα;

— Ἐκ τοῦ στρατιώτου, ὁστις ἀποθνήσκει εἰς τὴν μάχην.
— Ἀποθνήσκοντος τοῦ στρατιώτου τί ἀπομένει;
— Ἡ δόξα.

Πῶς μανθάνει τις τὴν ἀλήθειαν.
Νέος τις μὲ πολλὰ ἐλαττώματα μὴ τοιμῶν, νὰ ἐκφράσῃ τὸ αἶσθημά του ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν ἀγαπήτην του:— Σᾶς ἀγαπᾶ, τῇ λέγει ἀφῆνης, δεικνύων αὐτῇ τὸν ἑαυτοῦ καθρέπτην. Σᾶς ἀγαπᾶ, ἐκεῖ, Βλέπετε;
— Ἀλήθεια; καί ποῖος εἶναι αὐτίς ὁ εὐγενῆς νέος; ἐρωτῆ αὐτὴ ὁμῶς ἐκ οπουδῆ.
— Νά, ἴδοῦ, εἰς τὸν καθρέπτην, ἴδετε.

Καί ἐκεῖνη μετὰ λύπης:
— Μαῦ, αὐτὸν τὸν ἤξευρα, εἶνε ψυχρὸς καί παγωμένος.

Ἐν τινι ἐορταζούσῃ οἰκογενεῖᾳ προσκαλεῖται καί ἱερεὺς τις εἰς πλοισιῶτατον γένμα, ὅπου οἷν ταῖς ἄλλαις ἐπιδείξει παρουσιάζονται καί αἱ θυγατέρες τοῦ νοικοκυρίου πολυτελῶς ἐνδεδυμένοι ντεκολέτ. Ὁ δὲ κολλάζων τὸ πρόγμα εἰς τὸν ἱερωμένον:

— Νά μᾶς συγχωρήτε, τῷ λέγει, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶναι καὶ κοσμικοὶ προσκεκλημένοι:

— Ἐννοῶ, ἀπήνησεν ὁ σεβασμιώτατος, πρέπει νὰ σεβίσητε ὁλοῦς, ἀλλὰ τοῦλάχιστον...

— Προέβλεπα, προέβλεπα πανιερώτατε, οὐκ ἔχω χαβιάρι, μείνατε ἡσυχος.

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟ ΜΟΥ ΠΑΛΕΜΑ

Χρόνια παλέω ὁ δύστηχος,
ἢ τῇ ζωῇ, ἢ χάρο
καί δέν εἰξέρω ἀπὸ τὰ δυο
τί νά πρωτοδιαλέξω
γιατί ἂν διαλέξω τῇ ζωῇ
ἀφοῦ δέν δέν μ' ἀγαπάει,
Ἐκεῖνη πῆχω στὴν καρδιά
δέν θὰ μπορῶ ν' ἀκθίξω!!!...

Πάλι τὸ χάρο ἂν διάλεγα
θὲ νάκατα ἕνα κοῖμα
ποῦ ἀπὸ τὸ κόσμον καὶ θεὸ
θὰ εἶμου δικασμένος
καί ἔτσι καί γὼ ἀποφάσισα
νά βγάλω τῇ καρδιά μου
νάμαι σὶδ κόσμον ζωντανὸς
για κείνη.... πεθαμένος!!!.

Ζάκινθος ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΑΛΟΥΤΣΗΣ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΑΣ

Κατασκευὴ ἡ ριζογάλον.
Βάζετε εἰς χύτραν 2 ὀκάδες γάλα, 3 φλυτζάνια ρύζι, 100 δρ. ζάχαρι, καί τὰ δένετε εἰς σιγανὴν φωτιάν. Ὅταν εἶναι ἐτοιμὸν ρίπτετε 4 κρόκους αὐγῶν κτυπημένους μὲ ὀλίγην ζάχαριν καί ἐπειτα σερβίρετε εἰς ριχλὴ πιάτα, ρίπτοντες ὀλίγην κανέλλαν ἐπάνω.

Σάλτσά διὰ βραστόν.
Ρίπτετε εἰς μίαν καταρόλαν μίαν ὀκᾶν τομάτες περασμένες ἀπὸ τὸ τρυπητόν, δύο μεγάλα κοχλιάρια ζωμὸν κρέατος, δύο μικρὰ κονταλάκια ζάχαριν, δύο φαρίναν διαλελυμένην καί ἕνα τεμάχιον σκόρδον. Ὅταν σχεδὸν δέση ἢ σάλτσα, βγάξτε τὸ σκόρδον καί σερβίρετε.

Πῶς κατασκευάζεται τὸ παντεσπάνι.
Κτυπάτε 5 κρόκους αὐγῶν καί 2 ἄσπραδια μετὰ 40 δρ. ζαχαρώς ἐπὶ 1)2 ὥραν προσθέτετε 30 δρ. ἀλευρον, ὀλίγην βανίλιαν, ἕνα ποτηράκι, καί τὸ θέτετε εἰς βουτυροφόρμα.

Πᾶστα ἀμυγδάλου.
Κτυπάτε 12 κρόκους αὐγῶν μὲ 250 δρ. ζάχαριν, ἀνακατώνετε 6 γαλέταις ψιλοκοπανισμένες μὲ 100 δρ. ἀμυγδάλον, ἀνακατώνετε διὰ μαζύ, ρίπτετε ἐν ποτηράκι κονιάκ καί φλοῦδαν δύο λεμονίων ἑθετε τὸ μίγμα εἰς τὸ ταψίον καί τὸ στέλλετε εἰς τὸν φούρνον.

ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Ἄλωπικία (τυροκόμαχος).
Ὁ ὑπὸ τῆς νόσου ταύτης προσβληθεὶς ὑφίσταται τὰ ἐξῆς. Πίπτουσι αἱ τρίχες του κατὰ τόπους εἰς τὴν κόμην, τὰς ὀφθαλμοὺς, τὸν μύστακα καί τὸν πρόγωνα καί μένει τὸ δέρμα μέλις ὑπέρυθρον, κλίνον πρὸς τὸ λευκόν.

Ἡ θεραπεία θεωρεῖται δύσκολος. Ἐν τούτοις πλὴν νὰτε διὰ τῆς ἡμέρας διὰ τοῦ ἐξῆς τὸ πάσχον μέρος. Θεοδύχου ποτάσσης δρ. 1, ἐλαίου πτυτικῶ λεμονίου δρ. 2, οἰνοπνεύματος δρ. 20, ὕδατος δρ. 77. Ἀνομείατε καλῶς καί μεταχειρίσθητε. Ἐν τούτῳ ἀποτύχη, χαράσατε τὸ πάσχον μέρος διὰ νιστερίου καί ἐπαλείψατε διὰ νέου διαλελυμένου ἐν ὀπῷ λεμονίου ἢ ἀπᾶ τῆς ἡμέρας διὰ σωσικρέατος (κρεοζώτου) Μὴ ἀπελπισθητε ἐπὶ τοῦ ἀποτελέσματος καθέσσην ἢ θεραπεία ἐπέρχεται βραδέως.

ΛΕΞΙΟΛΟΓΙΟΝ

Οινόπνευμα. Τέθριππος άμαξα του έγκεφαλου, με ταρίρουσα αυτών κατά κρημών.

Γλώσσα. Πολύτιμον όργανον στερεώς καρφωμένον έντός σαλονίου.

Χειμών. Έποχή των τεύων και χαρών.

Άρραβών. Έπόσχεσις γάμου έφ' η; καθήνται οι ενδιαφερόμενοι.

Διάβολος. Σκια ήτις παίξει το μέρος της πραγ' ματικώς.

Κόρη. Ηλικία του ανθρώπου.

Χαρά. Προοίμιον μεγάλης λύτης.

Γάμος. Ταξιδιώται οι όποιοι αγνωσών του πηγαίνου.

Συμβόλαιον. Άναγνωστική υπόσχεσις.

Ζωή. Η ύπαρξις ένδε άνθους πλέον ή ήττον βραδεία.

Ίερεύς. Άνάγκη πένθιμος.

Προίξ. (μετρική) χρέμα άδέσποτον.

Προίξ. (άμετρικός) λαγείον άνευ άρι'μού.

ΕΛΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ

Α.Κ.Χ. Helkingsfors. Έπιστολή μετά συναλλαγματικής, έλήφθη. Έυχαριστούμεν. Άπηντήσαμεν—**Ε. Ν.Σ. Σδρον.** Συνδρομή έλήφθη. Έυχαριστούμεν. — **Ζ. Ι. Θεσσαλονίκη.** Σας άπηντήσαμεν και άναμένομεν νε' ωτέραν σας. — **Π.Δ. Καλάμας.** Συνδρομαί έλήφθησαν. Έυχαριστούμεν πολύ. — **Κ.Ν. Πάτρας.** Ζητούμενα φυλλάδια σας έστάλησαν. Συνδρομή έλήφθη. — **Β.Σ. Αργοστολίου.** Έγχει καλώς θα σας ευχαριστήσωμεν — **Γ.Δ. Άνδρον.** Όχι, όχι, όχι. Είναι αδύνατον, έπαναλαμβάνομεν διότι πρώτος θα μετανοήσητε. — **Π.Σ. Κέρκυραν.** Έλήφθησαν και παρεδόθησαν. — **Δ.Κ. Πρέβεζαν.** Σας ενεγράψαμεν και έστείλαμεν φυλλάδια. Συνδρομή έλήφθη.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ 'ΜΟΥΣΙΚΗ.

Έξεδόθησαν τα τραγούδια της όπερέτας του κ. Συμάρα «Πόλεμος έν Πόλεμον», Σερενάτα Μπεμπέ, Ό παράς, Η νύχτα του Άπρίλη, Vals της Πεταλούδας, Ταγκό, Νουέτο Δευκής Πενταλούδας.

Κοκκίνου Μή με ρωτάς. — **Θυμάσαι** — **Σ' άγάπησα μικροβλα μου.** — **Γελαστή Χαρούπή.** — **Θαιράκι Sans fason.** — **Σαμαριτζή Ηπειρος.**

ΦΩΤΟΖΙΓΡΑΦΙΑΙ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΛΙΣΕ

Έν τοις έργαστηρίοις της «Φύσεως» κατασκευάζονται τυπογραφικά κλισέ, ήτοι Φωτοζιγρογραφίαι — Χαίκογραφίαι, Έυλογραφίαι διά περιοδικά, έφημερίδας, συγγράμματα, ρεκλάμας καταστημάτων, έπικειφλίδας έπιστολών, εικονογραφημένα δελτάρια κ.τ.λ.

Έπίσης κατασκευάζονται σφραγίδες όλων των ειδών και έπιγραφαι επί κορσελάνης και μετάλλων.

Ειδικότης και ταχύτης διά τας παραγγελίας των επαρχιω.

ΤΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ηδη ή έκδοσις ολοκλήρου του έργου άπεπερατώθη περιέχουσα υπερόχους εικόνας εκ φωτογραφιών εκ του Βαλκανοτουρκικού πολέμου και του Έλληνοβουλγαρικού. Πραγματικώς καίεστη ή δι' εικόνων μοναδική Ιστορία των νικηφόρων πολέμων μας.

Η έκδοσις είναι εις μέγιστον σχήμα 21x32 επί πολυτελεστάτου χαρτου (illustration) και άποτελείται εκ 200 περίπου σελίδων, περιέχει δε έπιπροσθέτως και την Ιστορίαν των δύο πολέμων γεγραμμένην χρονογραφικώς.

Άπστέλλεται έλεύθερον ταχυδρομικών τελών παντι προαποστέλλοντι το τίμημα.

Χαρτόδετον Φρ. 12.

Χρυσόδετον πολυτελεστάτον έντός θήκης » 15.

ΖΗΤΕΙΤΕ

ΤΟ ΚΟΝΙΑΚ

Τ Η Σ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

